

Необхідно ветоувати зміни до Закону про свободу совісті

«Від імені наших Церков, що об'єднують десятки мільйонів віруючих громадян України, рішуче закликаємо Президента України як гаранта конституційних прав і свобод громадян застосувати право вето до проекту Закону № 10221, прийнятого парламентом 16 жовтня 2012 року, в частині недопущення внесення жодних змін до чинного Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації»».

Про це йдеться у зверненні Наради представників християнських Церков України до Глави держави, підписаному 26 жовтня головою у Нараді старшим єпископом Церкви Християн Віри Євангельської України Михайлом Паночком, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У зверненні зазначено, що після зустрічі Віктора Януковича з главами Церков і релігійних організацій 17 жовтня стало відомо, що окремі міністерства та відомства намагаються запропонувати Адміністрації Президента альтернативний шлях вирішення цього питання, який полягає у опрацюванні та внесенні змін до згаданого Закону вже після його підписання та набуття чинності.

«Звертаємо Вашу увагу, що варіант зміни закону після набуття ним чинності неприйнятний! Оскільки це призведе до значного погіршення законодавства у сфері реєстрації релігійних організацій та практики його застосування, а найголовніше – до збурення релігійного середовища у зв'язку зі зловживанням довірою Церков, які сподівались на дотримання

наших домовленостей, Ваших обіцянок, а також обіцянок усіх дотичних різнорівневих посадових осіб про недопущення внесення жодних змін до законодавства про свободу совісті за відсутності їх консенсусної підтримки з боку конфесій», – наголошується у зверненні.

На думку представників Церков, тим більше нерозуміння та обурення викликає той факт, що окремі міністерства та відомства намагаються протягнути без жодного обговорення у парламенті та в умовах одностайного заперечення з боку релігійної спільноти суттєві зміни, що стосуються порядку реєстрації релігійних організацій, контролю за їх діяльністю та конституційного права на мирні зібрання.

«Ветоування законопроекту № 10221 – єдине можливе рішення, здатне не допустити загострення міжцерковних конфліктів та збурення релігійної спільноти, зберегти в Україні міжконфесійний мир та високий рівень свободи віросповідання», – підсумовується у зверненні Наради Церков.

Звернення підтримали глави та уповноважені представники УПЦ КП, УПЦ в єдності з МП, УГКЦ, ЦХВС, Всеукраїнського союзу об'єднаних ЄХБ, Братства незалежних церков та місій ЄХБ України, РКЦ в Україні, Української Християнської Євангельської Церкви; Української Лютеранської Церкви.

Нагадаємо, що під час зустрічі з Президентом В. Януковичем члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій наголосили на необхідності ветоувати зміни до Закону «Про свободу совісті та релігійні організації», прийняті парламентом 16 жовтня без обговорення та з порушенням раніше досягнутих домовленостей.

Християнські Церкви стурбовані неефективністю діалогу влади та суспільства

Протягом останнього часу все більше відчувається брак належної уваги з боку представників влади до пропозицій та ініціатив громадських інституцій, у тому числі Церков і релігійних організацій.

Про це йшла мова під час засідання Наради представників християнських Церков України, яке відбулось 1 листопада 2012 року під головуванням старшого єпископа Церкви Християн Віри Євангельської України Михайла Паночка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Серед прикладів неефективності діалогу влади та суспільства згадувалось про ухвалення мовного закону, що призвів до збурення громадськості, розробку та ухвалення змін до Закону про свободу совісті (проект № 10221) всупереч позиції релігійної спільноти, двозначний зміст рішень урядової Комісії з питань забезпечення реалізації прав релігійних організацій.

Представники Церков домовились про низку спільних заходів, спрямованих на відновлення конструктивних державно-церковних відносин. Їх подальша позиція в діалозі з органами влади залежатиме від рішення Президента України Віктора Януковича стосовно закликів про ветоування змін до Закону

України «Про свободу совісті та релігійні організації» (проект № 10221).

Крім цього, під час засідання представники християнських Церков обговорили спільні заходи із підготовки та відзначення 1025-річчя хрещення Київської Русі. Вони домовились акумулювати пропозиції та узгодити їх під час зустрічі керівників Церков, що планується у цьому місяці.

Нарада Церков висловила також занепокоєння у зв'язку з популяризацією в Україні окултного способу святкування Дня всіх святих, що на Заході отримав назву Гелловін (Halloween). Представники Церков наголосили на небезпеці для духовного і, як наслідок, фізичного здоров'я людини таких святкувань, пов'язаних із уособленням нечистих сил і персонажів фільмів жахів.

При цьому, на їх думку, релігійні теми дедалі більше стають предметом спекуляції у маркетингових цілях задля більшої наживи продавців відповідної атрибутики. Глави християнських Церков планують окремо висвітлити цю проблематику у спеціальному зверненні до суспільства.

www.irs.in.ua.

Чи віруєте ви?

«А Ісус до них каже: «Чи ж вірите ви, що Я можу зробити оце?». Говорять до Нього вони: «Так, Господи!». Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: «Нехай станеться вам згідно з вашою вірою». І очі відкрилися їм» (Мт. 9:28-30).

Фізична сліпота – це велике страждання для людини. Втратити фізичний зір – значить втратити зв'язок із зовнішнім світом і коханими людьми, з природою і її красою, з усім, що оточує нас. Осліпнути – це значить поринути в пітьму, вічну темряву. Ось чому Ісус Христос з таким співчуттям ставився до сліпих і відкривав їм очі, тобто ціляв їх по вірі їхній.

Одного разу в присутності безлічі людей всесвітньо відомий акробат пе-

рейшов над Ніагарським водоспадом по туго натягнутому канату від одного берега до другого. Натовп, затамувавши подих, спостерігав за цим переходом, а потім гучними оваціями привітав сміливця.

Тоді акробат звернувся до одного з найближчих глядачів, запитавши: «Чи вірите ви, що я можу благополучно перенести вас через водоспад?». – «Цілком вірою». – «Тоді дозвольте мені перенести вас». – «О ні! Ні в якому разі! Я ні за що не ризику своїм життям!» – відмовився чоловік.

Але один з глядачів прийняв пропозицію, довірившись вправності канатоходця, і сміливі почали перехід. Ось вони досягли середини водоспаду. Глибоко під ними – нестримний лютый потік. Їхня загибель здавалася неминучою, та все ж вони благополучно перейшли водоспад. Ось це і означає – довіритися. На словах обидва глядачі, здавалось, вірили однаково, але їх довіра виявилася неоднаковою.

Дорогі друзі! З берега нашого життя до берега спасіння перекинаний канат порятунку, і пройти по цьому канату можна не інакше, як тільки цілком довірившись Господу Ісусу Христу. Він благополучно донесе до щасливого берега вічності кожного, хто повністю довірить Йому своє життя. Спасіння без повної віри і довіри Господу неможливе!

У містечку Чіккаматті (південно-західна Індія) поліція здійснила протиправні арешти

Дев'ятеро п'ятидесятників 29 жовтня були заарештовані за те, що напередодні місцевий пастор Прашант (зі спільноти «Індійська Апостольська Церква») охрестив 40 мешканців тієї місцевості.

Наступного ж дня після цієї події близько 20 радикальних сповідників індїзму прийшли до неофітів, звинувачуючи їх у порушенні давніх місцевих звичаїв і погрожуючи «серйозними наслідками», якщо вони не зречуться християнства. Коли новоохрещені відкинули ці вимоги, дехто з нападників став бити християн. Двоє осіб потрапили до лікарні з важкими ранами. Потім екстремісти подалися до поліції сусіднього містечка Голахоннур, доносячи на пастора і трьох вірних, що ті примусово навертають до християнства.

Прибувши на місце події, поліцейські заарештували пастора та інших християн, посилаючись на ст. 295-а індійського кримінального кодексу. Цей пункт говорить про намісні та шкідливі вчинки, скеровані на образи релігійних почуттів або якогось суспільного класу через зневагу їхньої віри або релігійних переконань.

«Цей арешт – перекопання справедливості. Чиї релігійні почуття було ображено? Новоохрещених, які

повністю добровільно побажали прийняти Христа, чи так званих «захисників» релігії?» – запитав Саджан Джордж, голова Всеіндійської ради християн. Він підкреслив, що жертвами треба вважати затриманих християн, тоді як винуватці мають політичний захист і мовчазний дозвіл властей і завдяки цьому вільно діють».

Саджан Джордж обіцяв звернутися в цій справі до Національної комісії з прав людини, аби домогтися справедливості для християнської спільноти в цьому штаті, яка «щоразу більше наражається на нападки і терор».

Кредо.

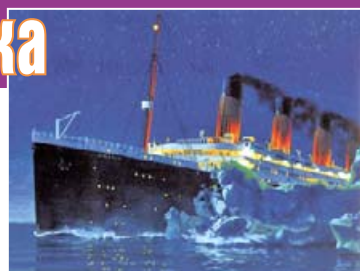
Найбільша мандрівка

Роберт Бейтмен допоміг дружині свого брата сісти в рятівний човен. «Не хвилюйся, Енні. Це випробує нашу віру. Я мушу залишитися і допомогти іншим. Якщо ми більше не зустрінемося тут, на землі, ми знову зустрінемося на небі». Бейтмен кинув свою ступинку жінці, коли човен упав у темну крижану воду: «Зав'яжи нею свою шию, Енні. Ти застудишся».

Після цього д-р Бейтмен зібрав приблизно 50 чоловіків на кормі корабля і сказав їм готуватися до смерті. Ще за кілька годин до того він відправив на величезному кораблі єдину службу, що закінчилася його улюбленим гімном: «До Тебе, Боже мій, ближче я йду».

Роберт Бейтмен був засновником місії «Сентрал сіті» в Джексонвіллі, штат Флорида. У містечку, наповненому п'яними моряками, ця місія стала своєрідним духовним маяком. Бейтмена називали «чоловіком, який випромінює більше людського світла, ніж будь-хто інший в Джексонвіллі». Він поїхав до Англії вивчати християнську громадську роботу і повертався до Сполучених Штатів з наміром упроваджувати в практику те, про що дізнався.

Однак пізнього вечора 14 квітня 1912 року корабель «Титанік», на якому плив Бейтмен, зіткнувся з айсбергом. Бейтмен повів інших чоловіків на корму корабля, промовляючи «Отче наш». Коли оркестр грав «До Тебе, Боже мій, ближче я йду», «Титанік» поринув у хвилі.

Кажуть, що найкращий спосіб розсмішити Бога – це розповісти Йому про свої плани! Коли ми приймаємо Христа, ми починаємо найбільшу мандрівку життя. Щоб наша подорож не була марною, треба повністю покоритися владі Спасителя як Капітана нашого життєвого корабля. Він облаштовує нашу життєву подорож так, як Йому заманеться, кермуючи кризь наші примхи і забаганки до важливіших цілей. У найгіршу мить нам може здатися, що Його карта застаріла. Ми починаємо сумніватися, чи Він не збився зі шляху. Зубасті скелі стирчать з темних глибин. Безмісячна ніч обгортає нас своєю темрявою. І яку нездоланну спокусу почати самому розпоряджатися своїм життям ми відчуваємо в той момент!

Подорож – це внесок у віру. Божі задуми для нашого життя скеровують нас у такому напрямку, який ми би ніколи не обрали самі. Однак Господь знає все. «Багато задумів в серці людини, але виповниться тільки задум Господній» (Приповісті Соломона 19:21).

Невинне свято чи бал демонів?

СТОР. 2

Вони загубили Господа

СТОР. 5

Свої стали ворогами

СТОР. 6

Як перебороти страх перед смертю

СТОР. 7

За прикладом апостола Павла

«... у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган...» (2 Кор. 11:26).

Атеїсти часто кажуть, що релігія — це зло. Це основна причина війн у всьому світі. І справді, якщо проаналізувати причини релігійних конфліктів, доведеться визнати, що в цій заяві є частка правди. Але багато з того, що було зроблено в ім'я релігії, не мало нічого спільного з Богом. «Бог є любов!» (1 Ів. 4:8). Бог ніколи не буде провокувати війни, кровопролиття, розпалювати ненависть і влаштовувати конфлікти. Хтось розпалює ці релігійні конфлікти, але до Бога вони не мають ніякого відношення, тому що Бог — Спаситель, Відкупитель, і в Ньому немає ні дрібки зла.

Натомість у релігії немає Бога, тому вона настільки руйнівна. І виходить, що якоюсь мірою атеїсти мають рацію, стверджуючи, що релігія — джерело багатьох проблем людства. Саме представники релігії відмовилися визнати Ісуса Божим Сином і вимагали розп'ясти Його на хресті. Це були дуже злі, жорстокі і нещадні люди.

Найбільшими ворогами Євангелія протягом двох тисяч років були представники релігії. І досі вони намагаються затоптати, придушити всяку Божу дію, яку не можуть взяти під свій контроль. Саме релігія завжди була головним противником проповіді Євангелія.

Звичайно ж, таке відбувалося і в часи служіння апостола Павла. Найзапеклішими противниками його служіння були релігійні юдеї. Вони переслідували його, завдавали багато неприємностей і навіть намагалися вбити. Тому Павло й сказав, що був «у небезпеках свого народу». Юдеї переслідували його, куди б він не йшов. Вони противились йому в Саламіні (Дії 13:8), Антіохії Писидійській (Дії 13:45, 50), Іконії (Дії 14:12), Лістрі (Дії 14:19), Солуні (Дії 17:5-9), Верії (Дії 17:13), Коринті (Дії 18:12-16) та інших містах. Вони були тією зброєю, котру використовував сатана, щоб нашкодити Павлові. Але попри безконтинентні переслідування Павло йшов вперед, не дозволяючи груп озлоблених релігійників завадити йому виконати своє покликання. Ця перешкода не могла його зупинити.

Ніколи не робіть поганих вчинків, прикриваючись релігійними ідеями. Не забувайте, що Ісус помер за всіх людей, у тому числі і за релігійних вождів, які

люто ненавиділи Його і вимагали Його смерті. Ми повинні любити всіх так, як любить Ісус.

Якщо вас переслідують люди, які не сприймають вашої віри, не сердіться на них. За їх ставленням стоїть релігійний дух — той самий, котрий дві тисячі років тому керував діями релігійних юдеїв. Через них диавол хоче посясти у вас розчарування, вкрасти радість. Не дозволяйте йому досягти цього. Прийміть рішення любити цих людей і ставитися до них так, як би поставився Ісус.

Не лише одноплемінники переслідували Павла, він був також «у небезпеках поган». Поганський світ був своєрідним — з його дивними віруваннями, звичаями і культурою. Їх релігія опиралася пізнанню праведного і святого Бога і схвалювала найнепристойніші сексуальні збочення. У поганських храмах поклонялись тисячам богів, і кожному божку відповідав свій обряд поклоніння. У більшості цих ритуалів використовувалися вино, наркотики, музика і сексуальні збочення, і люди вже не контролювали ситуацію.

Павлові доводилося бути в поганських містах, що перебували під сильним демонічним впливом, — у Солуні, Афінах, Коринті й Ефесі. У ці міста Павла привів Святий Дух. І цей період служіння апостола був чи не найуспішнішим.

Бог не завжди хоче, щоб ми були там, де безпечно. Євангеліє повинно прийти в кожну країну, кожне місто і кожне село. Якщо ми хочемо йти лише туди, де зручно і безпечно, жоден з нас не відійде далеко від свого дому.

Апостол Павло стикався з серйозними загрозами і серед свого народу, і серед поган, але це не зупинило його, тому що Бог поставив його апостолом для поган. Не було небезпеки, яку він не зміг би здолати Божою силою. Виконуючи своє покликання, Павло, непоказний зовні, але сильний духом, побував у найризикованіших ситуаціях і здолав духовну п'яність.

Якщо ви попросите Бога наповнити вас Його силою, ви станете такими ж хоробрими, рішучими, стійкими. Але питання ось у чому: чи захочете ви нести Божу силу і Божу любов всюди, куди Він вас поведе, щоб і інші почувли Добру Новину про спасіння.

● ДУМКА

Чи ти усміхнувся до людини, яка виявила агресію? Чи пробачив товаришеві зраду? Чи промовчав, коли кортіло попліткувати? Чи допоміг колезі, який є твоїм конкурентом? Чи опанував собою, коли сусідська дитина голосно плакала півночі? Чи відвідуєш самотню стареньку родичку, яка в дитинстві бавила тебе?

У нас здавна повелося, що милосердя вважають лише давання милостині. Господь і справді багато говорив про необхідність «продати добра свої та й убогим роздати», щоб мати скарб на небі. Але не тільки про це.

Ось як Ісус словами Луки описав милосердя: «Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний! Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; прощайте, то простять і вам. Давайте і дадуть вам; мірою добром, натоптаному, струснutoю й переповненою вам у подолк дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відмірюють вам» (Лк. 6:36-38).

Щодня ми просимо у Бога щось для себе чи своїх близьких: роботу, здоров'я, любові, грошей, друзів... І отримуємо ці дарунки, хоча самі іноді занедбуємо молитву, пліткуємо,

Милосердя Його повіки. А наше?

зверхньо ставимоса до інших. Бо Бог милосердний.

Він завжди буде таким, бо любить кожного з нас. Однак користуватися цією любов'ю безкінечно ми не зможемо. Ми не знаємо, що буде завтра. І чи завтра буде? Ми відкладаємо «милосердя» на потім. Але в тому місці, куди ми можемо потрапити, «дарунки» будуть зовсім інші.

Сьогодні ж ми маємо можливість вірити в Бога і спілкуватися з Ним. Він чекає, поки ми станемо милосердними, як Він. І це не пафос. Зробити це легко — просто пробач, допоможи, усміхнись, підбадьор, поділись.

«Усе геніальне — у простоті, а все просте — геніальне», — сказав німецький фізик Альберт Ейнштейн, який ще в 11-річному віці зумів довести своєму професору існування Бога.

Я. М.

Невинне свято чи бал демонів?

Розпатлані, розмальовані демони, відьми й привиди «літають» вулицями. Бабці лякаються, проте молодше покоління зовсім не проти долучитися до цього шабашу.

Це Гелловін. За стародавньою легендою, цього дня вся нечисть виходить на землю, щоб правити бал. Молоді, звісно ж, ця ідея припадає до душі, й заморське свято в Україні пускає корені. Гелловін прийшов до нас після падіння «залізної куртини», через телебачення та Інтернет. А також завдяки урокам англійської мови, на яких вчителі аж занадто ревно знайомлять учнів із американськими традиціями.

Та не все так просто із тим Гелловіном — і начебто побожне підфрунтя свята, і форма — усе пахує чортівнею. А починалося все із кельтів. 1 листопада вони відзначали прихід Нового року — літо змінювалося на зиму, день — на ніч, життя — на смерть. Вважалося, що 31 жовтня мертві повертаються на землю, аби відвідати своїх нащадків. Окрім того, з мерцями на землю приходили інші темні сили: демони, домовики, відьми. Доки жерці-друїди чаклували й приносили жертви, простолюд одягався в маскарадні костюми для того, щоб ошукати злих духів. Це свято у них називалося Самайн (з ірланд. «листопад»).

Пізніше кельтські землі завоювали римляни. Вони принесли на підкорені території свої вірування. До Самаяна додалися два римські свята — Фералія (подібне до поминання померлих) і свято на честь богині фруктів та дерев Помони (Яблучниці).

Символ Гелловіна гарбуз теж оповитий легендами. За ірландськими переказами, п'яниця Джек спромігся обманути чорта. Він загнав його на дерево, а злізти дозволив лиш тоді, коли рогатий пообіцяв Джеку не забирати його душу до пекла. Але й Царства Небесного Джек теж не заслужив. По смерті Бог дав йому дві розпечені вуглини замість очей, щоб той відлякував диавола. Тому, мовляв, гарбуз зі свічкою всередині покликаний відлякувати від домівок нечисть. За іншими ж версіями, вирізане з гарбуза обличчя символізує смерть.

Отже, Гелловін, подібно до всієї американської нації, поєднав традиції різних народностей та вірувань і залишив те, що найбільше припало до душі американцям. Ніч на 1 листопада перетворилася на величезний маскарад, під час якого діти й дорослі «офіційно» отримують нагоду побавитися в чортівню, переодягаючись в костюми нечисті.

Найбільшою популярністю Гелловін користується в молоді та дітей, у яких поняття добра й зла знівельоване.

Цілком очевидно, що Гелловін не пропагує Христа, а навпаки, звеличує диавола. Адже погодьтеся, розгулювати вулицями в костюмі відьми й лякати стареньких бабусь істеричними криками — то аж ніяк не Божа справа. Та й уся суть святкування полягає в тому, аби відчутти себе в ролі «нечисті», яка викликає жах довкола.

Здавалося б, що страшного в тому, щоб «відірватися» у клубі, декорованому в стилі «будиночку сімейки Адамсів», у костюмі невинного й милого привида Каспера. Та пам'ятаймо: диавол часто маскується під усякі милі й зовсім невинні речі. А Гелловін, власне, і є таким начебто невинним модним святом, яке зображає зло в наших очах «білим і пухнастим».

Е. Ч.

Християнська сім'я врятувала 1400 китайських дітей

Американська сім'я, що 15 років живе в Китаї, вже врятувала понад тисячу сиріт зі слабким здоров'ям. Їм вдалося це зробити тільки завдяки повній довірі до Бога.

«Треба мати абсолютну віру, що Бог пошле засоби в потрібний момент і вирішить проблему», — пояснює Брент Джонсон із організації «Маленька китайська квітка».

Заснована 1998 року організація «Маленька китайська квітка» — це благодійна організація Брента і Сирени Джонсонів, яка допомагає найбільш незахищеному населенню Китаю, надаючи медичну допомогу сиротам і дітям. Брент і Сирена зустрілися в Китаї в 90-ті роки, коли були студентами і туристами. Незабаром вони повернулися до США і одружилися. Після народження їхнього старшого сина Томаса Беккета 1995 року вони повернули-

ся в Китаї і побачили, як живуть китайські сироти.

«Це було зіткнення зі справді жахливою стороною життя, — згадує Джонсон. — Ми повинні були щось зробити». Хоча з 90-х років умови в державних притулках покращилися, але майже в 700 притулках країни рівень дитячої смертності сягає 100%.

Джонсони запитали керівництво притулку, чи можуть вони взяти одну дитину у свій будинок, і отримали дозвіл. З тих пір вони переконали сім'ї своїх друзів в Китаї зробити те саме. І з часом почали платити гроші китайським сім'ям, щоб ті також взяли сиріт.

«Це не було чимось визначним, це було просто тим, що зробили батьки Сирени», — сказав Джонсон, кажучи про батьків дружини, які мають трьох своїх і трьох прийомних дітей.

Відтоді Джонсони і співробітники організації допомогли врятувати 1400 сиріт,

які могли б померти. 2005 року організація розпочала організовувати спеціальні будинки для груп дітей з фізичними вадами, надаючи їм місце, де вони могли би вчитися в домашньому оточенні до досягнення повноліття.

«Ми відчували неймовірне бажання врятувати якомога більше дітей, — розповідає Брент Джонсон, у якого шестеро своїх дітей. — Був час, коли у благодійної організації на рахунок в банку були кошти всього їм місяця, де вони могли би вчитися в мій прорахунок як менеджера, чи це Божий план. Але як тільки у нас з'явилися гроші, ми починали новий проект».

Тоді як, на думку багатьох людей, це був фінансово безвідповідальний крок, Джонсон ігнорував такий критицизм. «Я впевнений, що це працює Божою рукою, і я не з тих християн, які вважають, що це легка справа», — сказав Джонсон.

«Кредо».

● ДИВА БУВАЮТЬ

Тессі — чудова, не по роках серйозна дев'ятилітня дівчинка. Одного разу вона почула розмову своїх батьків про її маленького братика, Теда. Вона знала, що він тяжко хворіє і що в батьків практично немає грошей. Вони недавно переїхали на іншу квартиру, тому що в тата не вистачало грошей одночасно на лікарняні рахунки і на оплату за дім. Лише дуже дорогий хірург міг би врятувати Теда.

Тессі почула, як її тато сказав заплаканої мамі з безнадією: «Лише чудо може врятувати Теда». Тоді Тессі побігла до себе в кімнату і дістала скляну банку з-під джему, де тримала свої заощадження. Вона висипала всі копійки на підлогу і обережно перерахувала. Тричі, щоб не помилитися. Тессі акуратно склала монетки назад в банку і, закрутивши кришку, височила на вулицю й побігла шоси до аптеки. Вона тихо чекала, поки аптекар зверне на неї увагу, але він був надто захоплений розмовою з іншим чоловіком, щоб помітити дев'ятирічну дівчинку.

Тессі почала шаркати ніжкою. Реакції нема. Тоді вона почала голосно покашлювати. Знову нічого. Нарешті вона дістала монетку і постукала нею по склі. Це допомогло!

Скільки коштує чудо?

— Чого тобі? — запитав аптекар з роздратуванням в голосі. — Я розмовляю зі своїм братом з Чикаго, якого не бачив кілька років.

— Добре, але я хотіла би поговорити про свого брата, — відповіла Тессі тим же тоном, що й аптекар. — Ви знаєте, він дуже й дуже хворий... і я хотіла би купити чудо.

— Пробач, що? — Його ім'я Тед, і в нього щось погане росте в голові. Мій тато сказав, що тільки чудо зможе врятувати його зараз. То скільки коштує це чудо?

— Дівчинко, ми не продаємо тут чуда. Пробач, але я не можу тобі допомогти, — відказав аптекар.

— Послухайте, але в мене є гроші і я можу заплатити. Якщо цих грошей не вистачить, я зможу дістати ще. Тільки скажіть, скільки це коштує.

Елегантно одягнений брат аптекаря опустився навпричіпки і покликав до себе дівчинку.

— Якого виду чудо потрібне твоєму брату, дитинко?

— Я не знаю, — схлипнула Тессі. — Я знаю лише, що він дуже хворий і мама говорить, що йому потрібна операція. Але тато не може заплатити за неї, тому я ви-

рішила використати свої гроші.

— Скільки ж їх у тебе? — запитав чоловік з Чикаго.

— Один долар і одинадцять центів, — пролепетала Тессі. — Це всі мої гроші. Але якщо потрібно, я зможу дістати ще.

— Який збіг, — усміхнувся чоловік. — Долар і одинадцять центів.

Він затиснув в кулаці її гроші, взяв дівчинку за руку і попросив відвести до себе додому.

— Я хочу поглянути на твого братика і зустрітися з твоїми батьками. Подивимось, яке саме чудо вам потрібне.

...Цей добре одягнений чоловік виявився доктором Карлтоном Армстронгом, відомим хірургом, що спеціалізувався на нейрохірургії. Він зробив операцію цілком безплатно, і зовсім скоро Тед міг повернутися додому повністю здоровим.

Мама й тато були щасливі, обговорюючи ланцюг випадкових подій, які привели до них хірурга.

— Цей доктор, — сказала мама, — справжнє чудо. Цікаво, скільки би це коштувало?

Тессі усміхнулася. Вона точно знала, скільки коштує чудо, — один долар і одинадцять центів...

Плюс щира віра маленької дівчинки.

У 30-х роках минулого століття Андрій Януарович Вишинський виступав державним звинувачувачем на гучних політичних процесах, будучи прокурором СРСР. За надуманими звинуваченнями, які він ревню відстоював, було знищено багато розумних людей. Серед них і високоосвічений учений-економіст, улюбленець Леніна Микола Бухарін.

Перед смертю Бухарін написав звернення до нащадків і звелів своїй молодій дружині вивчити його напам'ять і надати розголосу у відповідний для цього час. У зверненні були такі слова: «Іду з життя. Відчуваю свою безпорадність перед пекельною машиною, котра, користуючись методами Середньовіччя, володіє величезною силою, фабрикає організовані наклепи, діє сміливо й влєвно. Чинювники в гонитві за орденами і славою чинять мерзенні діла, не розуміючи, що однозначно знищують самих себе — історія не терпить свідків брудних справ!»

Бухарін розгадав загадку закону історичної відплати — злочинники сильних неодмінно будуть викриті! 1954 року, будучи представником СРСР в ООН, Вишинський вчинив самогубство, а через кілька років були реабілітовані жертви його розправ. Його ж ім'я покорилося ганьбою: слова «кат» і «Вишинський» стали синонімами.

Якби Вишинський вірив Писанню, він не виступав би в ролі несправедливого вершителя долі. Він пам'ятав би про свого «колегу» Понтія Пилата, щодо котрого історія також винесла справедливий вирок, осудивши його за гріх боговбивства. Але в Писання прокурор не вірив, і саме це стало причиною його життєвого краху.

Долі людей часто перетинаються з долею римського правителя — вони схильні потрапляти під вплив «духа Пилата». Під цим висловом не мається на увазі нічого містичного — мова йде про жадливі спокуси, які призводять до вічної ганьби. Дух Пилата витає над землею в пошуках притулку. І горе тому, хто віддасть йому своє серце!

Але як розпізнати ознаки цього духа? Як йому противитися? Відповіді на ці питання знаходимо у 18-19 розділах Євангелія від святого апостола Івана.

Воліючи бути нейтральними щодо Ісуса Христа, ви спокушені духом Пилата

Пилат ніяк не очікував, що вранці в п'ятницю він буде займатися найважливішим питанням свого життя — долею Ісуса Христа. У нього були інші плани на цей ранок. Однак воїни доповіли, що велика і серйозна делегація вимагає зустрічі з ним.

Євангеліст розповідає: «А Ісуса ведуть від Каяфи в преторію. Був же ранок. Та вони не ввійшли до преторія, щоб не опоганитись, а щоб їсти пасху. Тоді вийшов Пилат назовні до них і сказав: «Яку скаргу приносите ви на Цього Чоловіка?». Вони відповіли та й сказали йому: «Коли б Цей злочинцем не був, ми б Його тобі не видавали» (Ів. 18:28-30).

Пилату не хотілося втручати в цю сварку. Він знав про заздрість, користоловство і лицерство первосвящеників і книжників і не хотів бути втягненим в їх інтриги. У нього було багато своїх проблем, і чужі йому не потрібні. Тому Пилат вирішив залишитись нейтральним: «А Пилат їм сказав: «Візьміть Його та й за вашим Законом судіть Його» (Ів. 18:31).

Недаремно найсильнішими шахістами у світі вважаються представники єврейської нації. Вони пророкують дії на багато ходів вперед. Юдеї зробили

хід у відповідь і «сказали йому: «Нам не вільно нікого вбивати», — щоб збулося Ісусове слово, що його Він прорік, зазначаючи, якою то смертю Він має померти» (Ів. 18:31-32).

Таким чином, вони говорили: «Це питання повинен вирішувати ти! У нас є право скаржитися, у тебе — право судити. Не перекладай на нас свою відповідальність!». Сперечатися з такою представницькою делегацією було небезпечно. За нею стояв збуджений натовп, готовий взятися за каміння і палиці. І Пилату довелося проти своєї волі займатися справою Ісуса. Однак протягом всього процесу він намагався уникнути відповідальності.

«Тоді знову Пилат увійшов у преторію і покликав Ісуса, і до Нього сказав: «Чи Ти Цар Юдейський?». Ісус відповів: «Чи від тебе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене?» (Ів. 18:33-34).

Запитання Ісуса не було випадковим. Він змусив Пилата висловити своє особисте ставлення до цієї справи: «Пилат відповів: «Чи ж юдеєнин я? Твій народ та первосвященики мені Тебе видали. Що таке Ти вчинив?» (Ів. 18:35). Смісл відповіді Пилата такий: «Сам Собою Ти мене не цікавиш. Якби не Твої співбраття, я спав би спокійно! Вони змушують мене розслідувати Твою справу, так що розповідай!».

Ти мене не цікавиш... Це ставлення Пилата панує сьогодні в свідомості мільйонів людей. Їх не цікавить Христос, у них є першочергові потреби, які їм треба задовольнити. І спасіння душі, як не дивно, в цей перелік не входить.

«Нас Христос не цікавить!» — кажуть і люди старшого віку, і молоді. Гроші, пиво, секс — ось що вабить їх! І не спадає на думку роду людському, що нехтувати Христом — найжахливіше безглуздя, адже Він — основа нашого життя: «... усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Кол. 1:16-17).

Сонце і місяць, дерева і квіти, звірі і птахи, риби й комахи існують завдяки Христу. І як нерозумно Ним нехтувати. Він без нас проживе, а чи проживемо ми без Нього?

Однак (і це дуже важливо) Христос не відвернувся від того, хто Ним не цікавився. Він не сказав: «Як тобі все одно, то Мені тим більше! Йди до пекла, якщо воно тобі миліше за вічне життя! Врешті-решт, не Я від тебе залежу, а ти від Мене!». Христос намагається збудити в Пилата інтерес: «Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси» (Ів. 18:36).

Поганин Пилат отримує об'явлення з уст Христа про Царство. Почувши це, Пилат уточнив: «Так Ти Цар?». Ісус відповів: «Сам ти кажеш, що Цар Я...» (Ів. 18:37). Христос підтвердив, що Пилат правильно Його зрозумів. Однак римський прокуратор не заглиблюється в суть сказаного, не з'ясовує, що ж це за Царство, як стати його підданам. Його турбувало, як можна збутися Ісуса. Зберегти нейтралітет було для нього найважливішим!

Однак насправді нейтрального ставлення нема. Пилат діяв як противник Ісуса. Христос вчив: «Хто не зо Мною, той проти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає!» (Лк. 11:23).

Пилату було подаровано кілька годин, щоб визначитися зі ставленням до Христа. Однак він волів залишатись нейтральним — собі на загибель. На жаль, у Пилата не бракує послідовників. Якось пастор нашої церкви дав духовну літературу своїм матеріально забезпеченим сусідам. Незабаром вони повернули йому книги зі словами: «Візьміть назад, нас це не цікавить!». Вони не розуміли, що існують на землі завдяки Христу. Вони думали, що їх

благополуччя залежить від них самих. Через деякий час серце голови сімейства перестало битися. Тепер він перестав бути потрібним Христу...

Дорогі друзі! Яке ваше ставлення до Христа? Остерігайтесь духа Пилата! Не дайте йому вас обманути!

Нехтуючи істиною на угоду прагматизму, ви спокушені духом Пилата

Апостол Павло писав: «... бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обману, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду» (2 Сол. 2:10-12). Однак Спаситель не був би Спасителем, якби бажав Пилату погібелі. Ісус почав свідчити Пилату про істину: «Я на те народився і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос» (Ів. 18:37).

Та Пилат не цікавився правдою. Із сарказмом він сказав: «Що є правда?». І, сказавши оце, до юдеїв знов вийшов та й каже до них: «Не знаходжу я в Ньому провини ніякої» (Ів. 18:38).

Пилат навіть не дочекався відповіді на своє запитання, адже, на його думку, говорити про істину нерозумно. Її нема! Він був продуктом своєї епохи. У Римській імперії панував світоглядний плюралізм. Усі релігії, всі світогляди визнавалися правильними і рівними. Як і всі політики, Понтій Пилат сповідував «істину» вигоди: істинне те, що приносить вигоду і задоволення. Ціль виправдовує засоби. Вмій використати на підкорених територіях політику батога і праника. Це і була Пилатова правда — вбога і нечестива в Божих очах.

І ось перед ним стоїть Ісус і звіщає, що Він — Власник правди і готовий навчити її тих, хто її шукає. Але якраз правду Пилат не шукав і тому вдається до прагматизму як до рятувального засобу. Він говорить юдеям: «Та ви маєте звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете, отже, відпусту вам Царя Юдейського?» (Ів. 18:39).

Ось він, взірєць прагматизму: замість виправданого вердикту — обмін на Варавву-розбійника. Дуже вигідна пропозиція! Це все одно, що сміття міняти на золото. Хто від такого відмовиться? Однак розрахунок Пилата провалився: «Та знову вони зняли крик, вимагаючи: «Не Його, а Варавву!». А Варавва був злочинець» (Ів. 18:40).

Пилат не був боягузом. Відважний боїс, він не звик здаватися і вирішив битися до останнього! Як прагматик, він зробив ще одну, вельми витончену спробу виправити діло: «От тоді взяв Ісуса Пилат та й звелів збичувати Його. Воючи ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову та багрянцю наділи на Нього, і приступали до Нього й казали: «Радій, Царю Юдейський!». І били по щоках Його... Тоді вийшов назовні і знову Пилат та й говорить до них: «Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Ним не знаходжу». І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багрянні плащі. А Пилат до них каже: «Оце Чоловік!» (Ів. 19:1-5).

Пилат піддав Ісуса жорстокій екзекуції. Хто бачив фільм Мела Гібсона «Страсті Христові», той може уявити собі той жах, коли батогами із залізними наконечниками до кісток розшматували тіло звинуваченого. Для чого Пилат піддав невинну людину катуванням? Він хотів за допомогою меншого зла перешкодити більшому. Побитий до напівсмерті Христос повинен викликати в нормальних людей почуття жалю. Однак і тут прагматизм Пилата зазнав

поразки: «Як зобачили ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: «Розіпни, розіпни!» (Ів. 19:6). Небачена впертість юдеїв розлютила Пилата: «То візьміть Його ви й розіпніть — бо провини я в Ним не знаходжу!» (Ів. 19:6).

Але хіба це прагнення до вигоди за будь-яку ціну не знайоме людям? Карл Маркс, ідейний наставник більшовиків, писав: «У політиці заради відомої цілі можна укласти договір навіть із самим дияволом; треба бути лише впевненим, що ти обманиш диявола, а не диявол тебе».

Наш вік називають віком постмодернізму. «Вічні цінності» об'явили перешкодою для творчої реалізації людини, а порядок в моральній сфері — душешестем свободи. Істинне лише те, що ти вважаєш істиною. Добро лише те, що ти вважаєш добром. Наш час чорне об'явив білим, а біле — чорним. Це провісники занепаду світової цивілізації і ознаки наближення великої скорботи.

Якщо ви довіряєте собі, а не Божому промислу, ви спокушені духом Пилата!

«Відказали юдеї йому: «Ми маємо Закона, а за Законом Він мусить умерти — бо за Божого Сина Себе видавав!» (Ів. 19:7). Свідчення юдеїв про претензії Ісуса на богосинівство викликали в забобонного Пилата страх: «Як зачув же Пилат оце слово, налякався ще більше» (Ів. 19:8). У римській міфології боги втілювалися в людей, і проконсул подумав, а чи не має він діло з якимось втіленим богом. Пилат вирішив перевірити свій здогад: «... і вернувся в преторію і знову, і питає Ісуса: «Звідки Ти?». Та Ісус йому відповів: не подав» (Ів. 19:9).

Ось тут нерви Пилата не витримали, він зірвався: «І каже до Нього Пилат: «Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити?» (Ів. 19:10). Він думав, що щось вирішує, що може розп'ясти чи відпустити, кого побажає. «Ісус відповів: «Надо Мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав» (Ів. 19:11).

Христос вказав на складну природу Божого провидіння: хоча Він за Божим провидінням став перед Пилатом і був побитий до напівсмерті, однак це не звільняє Пилата від відповідальності за протиправне рішення. Він не мав права піддавати болісному побиттю невинну людину. Первосвященики за Божим провидінням одержали владу правити народом, але вони дадуть відповідь за свою заздрість і неправду.

Боже провидіння може у своїх добрих цілях використати злих людей, як людина використовує злого пса для охорони майна. Але це ніяк не робить цих людей святими. Вони будуть відповідати за те, що були вжиті не як добрі посудини, а як погані.

Дізнавшись про Божий промисел, Пилат відчув повагу до Ісуса і хотів Його відпустити. «Після цього Пилат намагався пустити Його» (Ів. 19:12). Однак це не було покорою Божому промислу, бо Пилат не визнав у Христі Небесного Царя, не схилив перед Ним коліна, не спитав Христа, як бути послухним Богові.

Дорогі друзі! Чи погоджуємось ми з Божим провидінням? Погодитися з ним не означає з покорою прийняти життєвий жереб; це означає жити за Євангелієм, в якому виражена воля Бога. Але як непростод дається нам це! Навіть апостол Петро не погоджувався з пропозицією Ісуса закинути сіті для

лову риби і закинув лише одну сіть. Він намовляв Ісуса не йти дорогою страждань, а в Гетсиманському саду вихопив меча, щоб захищати Ісуса від хресної дороги. І завжди, коли Петро не погоджувався з Божим провидінням і діяв по-своєму, він зазнавав поразки.

Один брат розповів, як він покорився Божому промислу. Його поставили в одному із залізничних депо на посаду відповідального за заправку тепловозів соляркою. Як християнин, він добросовісно взявся виконувати обов'язки. Незабаром на нього напосілася вся залізниця. Він відмовився відпускати пальне «наліво», а «лівою» соляркою користувалося все депо. Під нього почали «копати» і нарешті за маленький недогляд вирішили звільнити. Як гірко було братаві усвідомлювати, що він втратить роботу. Але він вирішив діяти згідно із вченням Писання і в молитві почав благословляти своїх супротивників, їх сім'ї, їх майно. У його серці запанував мир. Через три дні начальник викликав його: «Щось не вийшло у нас із звільненням. Працюй далі!». Минуло два місяці, і начальника звільнили. На його місце заступив новий і через деякий час він попросив цього брата: «Помолися, будь ласка, за мене!». Божий промисел не підвів.

Дорогі друзі! Підкоряйтесь Божому промислу! Бог контролює всі події у світі і у вашій долі! Узгоджуйте всі свої плани з Ним!

Якщо благополуччя вам дорожче за Христа, ви спокушені духом Пилата!

Юдеї ж кричали: «... Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві». Як зачув же Пилат оце слово, то вивів назовні Ісуса і засів на суддеве сидіння, на місці, що звється літостротон, по гебрійському ж гаввата» (Ів. 19:12-13).

Слова «то не кесарів приятель ти» були грізним сигналом для Пилата. Його могли звинуватити в неблагонадійності, і тоді прощавай не тільки кар'єра, але й голова. Юдеї знали, як маніпулювати людськими слабкостями. Пилат зрозумів, що пора вирішувати діло. Він сів на місце судді, а це означало, що він приготувався винести вирок. Однак саме в цей час відбулася подія, про яку розповів євангеліст Матвій: «Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його дружина прислала сказати йому: «Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вввсіні я багато терпіла з-за Нього...» (Мт. 27:19).

І ось Пилат ще раз пробує переламати юдеїв: «Був то ж день Приготування Пасхи, година була близько шостої. І він каже юдеям: «Ось ваш Цар!». Та вони закричали: «Геть, геть із Ним! Розіпни Його!». Пилат каже до них: «Царя вашого маю розп'ясти?». Первосвященики відповіли: «Ми не маємо царя, окрім кесаря!» (Ів. 19:14-15).

Пилат чудово зрозумів, що цим хотіли сказати юдеї: якщо Ісус буде відпущений, ти займеш Його місце! Пилат надто любив владу і пов'язані з нею привілеї, надто любив життя і його принади, щоб від всього цього відмовитись. Пилат був чиновником, якому ніщо чиновницьке не було чужим. Це дух Пилата — триматися за земні блага, навіть якщо заради цього треба зневажити всяку справедливість, зрадити церкву і своїх співбратів.

«Ось тоді він їм видав Його, щоб розп'ясти. І взяли Ісуса й повели... І, нішии Свого хреста, він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрійському Голгофа» (Ів. 19:16-17).

Пилат закінчив погано. Через кілька років після страти Христа він брав участь в переслідуваннях Єрусалимської церкви, потім був позбавлений посади, засланий і закінчив життя самотужком.

То яким духом наповнені ви, дорогі читачі?

В. Р.

Жертовна любов

СВІДЧЕННЯ

Як відомо, Церква Ісуса Христа – це світло для світу. І це світло я побачив у семирічному віці глибоко в тайзі. Родом я з Сибіру, з Якутії. Був 1978 рік. Батько мій займав доволі високу посаду і часто з начальством літав на вертольотах в тайгу на полювання на ведмедей.

Якось батьки взяли з собою і нас, дітей, щоб, поки вони полюють, ми відпочивали в мисливському зимовищі. Вертольотом треба було летіти кілометрів 50-60 вглиб тайги, а потім іти кілометрів з десять на лижах до зимовища. Був березень, пора, коли в Якутії мороз сягає 50-60 градусів.

І нам треба було проходити через одне поселення, за-

ховане глибоко в тайзі. Проходячи через те поселення, я почув українську мову. Мій батько за національністю українець, тому я часто приїжджав на канікули до дідуся і бабусі в Запоріжжя і чув українську мову. Тож я запитав у батька: «Тату, ми в Україні?». «Ні, до України дуже далеко, дев'ять тисяч кілометрів, – відповів батько. – Це не Україна, але тут живуть українці – вихідці з західної України». – «А чому вони тут, так далеко в тайзі?». – «Це поселення штунд». – «А хто такі штунди?». – «Це люди, які сиділи на зоні за Слово Боже. Коли вони відсиділи свій строк, їм заборонили повертатися додому і поселили тут».

став членом церкви християн віри євангельської, навчався в біблійному інституті.

І коли я вже думав, що став, так би мовити віруючим зі стажем, Дух Святий мені показав, який я насправді, і я дуже вдячний Йому за це.

Дорогі друзі, приймайте докори, Божа мудрість часто приходиться внаслідок докорів, на які ми правильно реагуємо, які приймаємо.

У 2008 році я поїхав в Дніпропетровськ на служіння в один з центрів реабілітації. І мене дуже зацікавила програма реабілітації в цьому центрі. Вивченню Слова Божого там приділяється відсотків 20, а решта 80 – це практичне служіння божам, бездоглядним дітям, онкохворим тощо. Шість днів на тиждень, окрім неділі, по вісім годин на день. А це ж немовлята у Христі! І я сказав пасторові, що це дивно – їм самим ще треба в Слово вправлятися, зміцнюватися в вірі, а не проповідувати чи служити. А пастор відповів, що це найлегше в християнстві – знати Писання. А от виконувати те, що ти знаєш, з любов'ю – оце найтяжче. І цим немовлятам у Христі треба прищеплювати любов – любов-агапе. А Писання з часом вони будуть знати. І він мав слушність.

У цьому я переконався на власному досвіді. На своєму першому служінні божам я вийшов проповідувати – з Біблією в руках, в костюмчику, словом, світло для світу. І проповідую про любов Христа, про Його страждання на Голгофському хресті, про Його кров... Без замінки і зупинки – хоч одразу по CNL показуй. А після проповіді дивлюся – біжить до мене божам. Зарослий, брудний, смердючий, воші гірляндю висять на бороді. І думаєте, у мене до нього прокинулася любов? Я одразу ж забув, про що це десять хвилин тому проповідував. Яка там любов... Про що мова...

Ось вам і світло для світу. Коли я прийшов в центр, то впав на коліна і заволав до

Станіслав ЗУЗЬКОВ

Бога: «Господи, вже вісім років я називаю себе християнином, а насправді я не християнин – я якась його жалюгідна подоба».

Богів не потрібен наш стаж – першою людиною, яка увійшла в рай з Ісусом, був розбійник, який не мав ніякого стажу. Але зате мав якість любові і віри.

Як би ми відповіли на питання Господа, чому Він повинен взяти нас в рай.

Тому, що не п'ємо, не куримо, постимо, даємо десятину і щонеділі ходимо до церкви? Але це все ми робимо для себе, а не для Господа. А для Нього що? До того ж і серед грішників немало людей, як не п'ють і не курять, не лихословлять... І Писання знають. Але його не виконують.

Вийдіть на вулицю і запитайте в будь-якого перехожого, чи він вірить в Бога, і почувте ствердну відповідь. Але чи він вірить Богу – ось у чому питання. Написано, що демони теж вірять в Бога – і тремтять.

Я зрозумів, що всі мої пости і молитви марні, якщо не буде жертовної любові. Я на чотири місяці залишився в Дніпропетровську і служив божам. Поступово твердиня в моєму серці зруйнувалася. І я зовсім іншими очима дивився тепер на них.

Багато людей моляться, очікуючи від Бога відповіді про те, треба служити чи не треба. І місяцями вичікують на дивані. Але ж все християнство базується на одному фундаменті – на Ісусі

Христі, Який є жертовною Любов'ю-агапе.

Для чого ти ходиш до церкви? Щоб прийняти те, що тобі дає Бог, і віддати іншим. Щоб привести до церкви інших, і щоб вони теж знайшли спасіння. Ось у чому наше завдання. Ми маємо бути світлом не в церкві, а у світі. У цьому грішному світі. А ми іноді тільки один перед одним виглядаємо світлом. А жертовна любов – це все, до чого ми повинні прагнути, щоб позбутися оцих духовних лінощів.

У 13-му розділі Першого послання Павла до коринтян написано: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Кор. 13:1-3).

Жодної користі для того, хто не має любові. Перед людьми можна лицемірити, але перед Богом не злукавиш. Тобі не вдасться відсидітися в Діогеновій бочці – неможливо вберегтися від тління гріха, заховавшись від нього в бочці і підглядаючи за гріхом у дірочку, сиди там хоч рік, хоч два. Християнство – це не Діогенова бочка. І перш ніж сказати: «Дай», скажи: «На». Віра в Бога не може служити егоїстичним мотивам.

Розповідають, під час Другої світової війни в полон до японців потрапили 85 американських льотчиків. Вони утримувалися в таборі на одному острові, і був там один 19-річний віруючий. Він ходив і проповідував військовополоненим. Його принижували, над ним насміхалися – особливо якийсь сержант родом з Невади. Вдома в нього залишилася дружина з сімома дітками, і він був озлоблений на весь світ. Одного дня декілька льотчиків, і серед них той сержант, зробили спробу втекти. Їх піймали і засудили до страти через відрубання голови.

І ось вивели сержанта, він попросив тих, хто залишиться в живих, передати вісточку його дружині і подбати про діток. І поклав голову на плаху. Аж раптом вийшов той віруючий хлопчина, щось шепнув японському офіцеру на вухо, той підвів сержанта і відвів набік.

Як виявилось, офіцер був самураєм, а згідно з кодексом самурая, якщо хтось із рідних, близьких або друзів згодиться померти замість приреченого на страту, того не тільки милують, але одразу відпускають на волю. Хлопчина знав про цей закон і сказав офіцеру, що помре замість сержанта. Офіцер погодився, але сказав, що голову йому рубати не буде – це швидко смерть. Він розіп'яв його, щоб усі побачили, як умирає Ісус Христос.

Той молодий льотчик висів півтори доби, вмираючи мученицькою смертю. І при цьому він молився до Бога і співав псалми. У результаті решту 84 льотчиків так осяла слава Господня, що вони впади на коліна перед Господом. Коли американці визволили їх, додому в Америку повернулося 84 пастори. Вони організували 84 церкви. І в 1946 році в Неваді прийняли спасіння близько 70-80 тисяч людей – завдяки цим пасторам.

Коли той віруючий хлопець говорив по Писанню, ніхто не хотів його слухати. Але коли він вчинив по Писанню – це мало результат. Усе мислення військовополонених, усе їхнє життя змінило не його теологічні промови, а його жертовна любов.

Брати і сестри, любимо – любимо тих, хто ображає нас, хто нас проклинає. Молимося за тих, хто нас переслідує. Так, це нелегко. Але з вірою в Ісуса Христа ми це зробимо – коли в житті будемо керуватися не бажаннями нашої плоті чи лінню, а Духом Святим.

Справжнє щастя

Слово Боже говорить: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав» (1 Ів. 3:1). Я колись не знав Бога, тільки чув про Нього. І скільки неприємностей приніс я батькам, своїй бабусі, яка виховувала мене з чотиримісячного віку. Спочатку двійки і погана поведінка, потім сигарети й алкоголь, потім кримінал... Я розбагатів, і це багатство відділило мене від батьків. Мама місяцями й роками не бачила мене і не знала, де я, в якій країні, чи ще живий...

Сергій ТИТАРЕНКО

У такому коматозному стані і жаху я провів вісім років. Спочатку мені навіть подобалося моє ризиковане життя. Я зі зневагою дивився на віруючих, які підходили до мене і казали: «Вам треба покаятися, вас любить Бог». Я по самі вуха занурився у багно гріха і врешті-решт перетворився на закінченого алкоголіка. І дуже скоро втратив усе, що мав.

На той час я вже повернувся в Україну. І все чекав, що ось-ось ще трохи, я роздобуду гроші, повернуся туди, і все знову буде, як раніше. Але марно.

У 2000 році одна сестра привела мене на євангелізаційне наметове зібрання на площі м. Запоріжжя. Я був худим, беззубим, пропавшим алкоголіком, який не мав навіть власної одежі – все було пропите. Батьки відреклися від мене, втративши всяку надію на те, що я ще стану нормальною людиною. Я слухав проповіді в злоби і заздрості, все ще думаючи, що це хтось винен у моїх бідах і зобов'язаний мене витягти з тої прірви. Але в моєму естві щось відбувалося. Бо коли я вже збирався піти геть, мене зупинили слова пісні. Тепер я ро-

зумію, що Сам Бог звертався тоді до мене через цю пісню. Там були такі рядки:

*У той момент, коли лягла петля
І вже, здавалося, усе готове,
Глибоко в серці голос зазвучав:
Не час палити всі мости, не час,
Мені потрібен ти живий-здоровий.*

З очей моїх потекли сльози. Я схилився на коліна перед Господом, і з того часу моє життя – в Його руках.

Я покався перед Богом, але видимо нічого в той момент не змінилося. Де жити? За що жити? Батьки бачили мене не хочуть. Грошей нема. Що робити?

Проси в батьків прощення. Молись, читай Писання, працюй, служи, ходи на домашню групу, пояснив пастор. «Пасто-

ре, а коли ж жити?», – здивувався я. «А оце тепер і є твоє життя. Ти – нове творіння в Христі, тому утікай від старого. Безперестанку молись. Дякуй Богу за все».

Я так хотів у всьому бути першим. «Хочеш бути першим – стань останнім», – настановляв мене пастор. Це була нова, нечувана раніше наука, але вона дала мені нове життя. Я довірився Слову Божому і почав старатися жити по ньому. І Бог вернув мені батьків, дав чудову дружину і прекрасних дітей, хоча я думав, що дітей в мене ніколи не буде. І сьогодні вся моя сім'я служить Господу.

Звичайно, це сталося не за мить. Ісус попереджав, що з часів Івана Хрестителя і аж досі Царство Боже береться силою, і хто її вживає, той здобуває його. А апостол Павло закликав: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1).

Мої батьки не були віруючими, я нічого

не чув в дитинстві про Бога. Але через два тижні після мого покаяння покалася мама, а ще через тиждень – і мій вітчим, раніше перекопаний комуніст. Мій брат сьогодні – молодіжний пастор в баптистській церкві в Києві. Моя бабуся у 72 роки знайшла Спасителя.

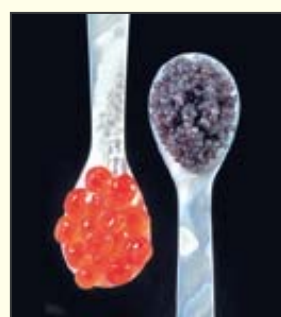
Признаюся, що мені дуже нелегко було звільнитися від поганих звичок, особливо від вживання алкоголю. Але я наполегливо молився, і Бог мені поміг.

Я дуже хотів знайти роботу, яка не просто давала би мені дохід, а щоб я через неї міг служити Богові. І я маю сьогодні велике підприємство, на якому ми виробляємо ікру з морських водоростей. Це дуже цінний лікувальний продукт, вживання якого допомагає позбавитися багатьох недуг, особливо проблем зі щитовидною залозою.

Сьогодні я цілком щаслива людина. Я маю щастя, яке не залежить від земних умов і ситуацій, бо воно заховане у Бозі. Моє життя надійно захищає Його свята воля.

ВАРТО ЗНАТИ. Альгінова кислота і її солі, виділені з бурих морських водоростей, володіють не тільки протизапальними і гемостатичними властивостями, вони також ефективно виводять з організму радіоактивні елементи, важкі метали і токсини. Альгінова ікра, що виробляється з бурих водоростей, показана при хронічних захворюваннях кишківника неімунної природи, гастритах, гастродуоденітах, виразковій хворобі дванадцятипалої кишки, ревматоїдному артриті, захворюваннях серця і нирок тощо. Може бути використана як продукт раціонального та оздоровчого харчування.

Замовлення приймають: тел./факс: +38 (061) 222-59-01

● ЗЛОБОДЕННЕ

Недавно дивилася по телевізору новини – якраз розповідали про ураган Сенді, що пронісся східним узбережжям США, і не могла позбутися відчуття, що все це вже колись бачила. Але ж це неможливо, бо розповідають про подію, яка трапилася кілька годин тому.

І збавнула – те дивне відчуття викликане різкою схожістю кадрів, які показували по телевізору, з побаченим не так давно фільмом, що розповідав про останні часи віку цього. Страшної сили вітер збиває з ніг, за лічені хвилини затоплені будівлі, не всім вдається вибратися з автомобілів, що стали жертвами водної стихії, люди в жаху ховаються в підвалах будинків. Хаотично спалахують пожежі, світла немає, літаки не літають, поїзди та автобуси не ходять, магазини зачинені, безліч людських жертв...

Я дивилася телевізор, співчувала нью-йоркцям і думала: як добре, що в Україні стихійні лиха – це рідкість. А згодом в Інтернеті в коментарях на матеріали про наслідки урагану Сенді натрапила на цинічний вияв радості, мовляв, так і треба тим «америкосам»...

Звісно, таких «морально недолугих» одиниць, більшість людей виявляла щире співчуття тим, хто зіткнувся з стихією, втратив близьких. Однак чому, все-таки, знаходяться люди, які неприховано тішаться з чужої біди? Невже вони не розуміють, що від стихійного лиха не застрахований ніхто. І що не варто сприймати такі події як покарання, та ще й зловтішатися. Бо що сієш, те пожнеш і сам.

В Україні такого роду катаклізми, слава Богу, рідкість. Поки що рідкість. Чому поки що? Та тому, що Біблія попереджає: нашу планету чекає лихо, уникнути якого не вдасться жодній країні. І жодній людині, навіть якщо в неї мільярди на рахунок в банку. Сценарій фільму «2012» не спрацює.

Це не значить, однак, що ми всі приречені на загибель. Спасіння можливе. І що найбільше тішить – ніхто не зможе врятуватися за рахунок іншого, якимось відкупитися. Це спасіння – найсправедливіший акт у всьому всесвіті. Воно доступне кожному, хто смиренно визнає себе перед Богом грішником, вартим вічного осуду і смерті, попросить у Спасителя прощення і прийме рішення жити з Богом і для Бога.

Але, скаже скептик, це не допоможе врятуватися від, скажімо, раптової пожежі, руйнівного землетрусу чи якогось терористичного акту. Може, ні, а може, й так. Біблія, Слово Боже, запевняє, що дітям Божим доступні обітниця про безпосереднє Боже втручання в хвилини небезпек. «Бог для нас – охорона та сила, допомога в неволях, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів» (Пс. 46:2-3).

І багато-багато інших такого роду підбадьорень знаходимо в Біблії. А тепер згадаймо ті випадки, коли безліч людей з якихось дивовижних причин 11 вересня 2001 року не змогли прийти на роботу у свої офіси в «вежах-близнюках». Як згодом з'ясувалося, то були здебільшого віруючі люди. І таких історій про чудесний порятунок в хвилини страшної небезпеки дуже багато.

Звісно, віруючі також потрапляють в скрутні і навіть небезпечні ситуації, вони не застраховані ні від смертельних захворювань, ні від трагічних випадків. То Божі обітниця діють не завжди і не для всіх? Сама постановка такого питання некоректна. Бог – це Бог, а не людина, все, що Він говорить, – абсолютна, незаперечна істина. І ця істина полягає в тому, що життя кожної Своєї дитини Бог береже й контролює, без Його волі навіть волосина з її голови не впаде. Більше того, написано, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28) і що вірний Бог «не допустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж мо-

жете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

І так само написано, що наприкінці віку цього людство ввійде в такий тяжкий період своєї історії, якого не знало досі. І хтозна, чи не позаздрять тоді живі померлим. А втім, такі позаздрять – про це теж розповідає Біблія.

І ще каже: «Праведний умирає, і немає нікого, хто б узяв це до серця, і мужі побожні беруться до світу, і немає такого, хто б те зрозумів – що від зла забирається праведний з світу!» (Іс. 57:1). Тому, скажімо, на передчасну, як здається по-людськи, смерть 27-річної дівчини, на похороні якої я недавно побувала, можна дивитися не як на якийсь незрозумілий допуск Божий, з яким важко змиритися, а як на акт досконалого і вічного зцілення.

Можна не сумніватися – Божі обітниця діють абсолютно завжди, якщо з нашого боку дотримані всі умови. Мудрий псалмопівець колись сказав: «Коли б беззаконня я бачив у серці своєму, то Господь не почув би мене. Але Бог почув – і вислухав голос моєї молитви» (Пс. 66:19).

Через тисячу років апостол Павло висловить цю думку так: «Коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б» (1 Кор. 11:31). А апостол Петро суворо застерігає: «Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай стримає свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу. Ухилийся від злого та добре чини, шукай миру й женися за ним! Бо очі Господні – до праведних, а вуха Його – до їхніх прохань, а Господнє лице проти тих, хто чинить лихе!» (1 Петр. 3:10-12).

Отож очі Господні – до праведних. Тобто тих, хто відкинув усякі людські претензії на знання істини (як відомо, у кожного своя правда) і прийняв рішення жити за Божою правдою – правдою Божого Слова, Божої науки, вчення Господа і Спасителя Ісуса Христа. І таким більше нічого боятися.

Зрештою, що найстрашніше може чекати людину на землі? Смерть? Але рано чи пізно вона прийде до кожного. Тільки якщо невірною людиною мертвіє від жаху про саму згадку про смерть, віруюча впевнена: її життя міцно тримає в руках Всемогутній Бог. І якщо настане час помирати, Бог і тут буде поруч.

Зрештою, смерть – це не кінець, це початок нового виміру існування, вічного життя у Царстві любові і радості. Недарма апостол Павло писав, що для нього життя – то Христос, а смерть – то надбання (див. Фил. 1:21).

Така впевненість у прекрасному майбутньому доступна всім. Бог пропонує її вам, дорогі друзі. Немудро відмовитися від найкращої у житті пропозиції. Тим більше тепер, коли князь віку цього готовий розпочати останню битву за людські душі. І хтозна, можливо десятки нових «сенді» вже готові ринути в нашу, здавалося б, застраховану від катаклізмів країну.

«Коли б беззаконня я бачив у серці своєму, то Господь не почув би мене...» Чи почує Господь вас?...

Людмила БЕНДУС.

Вони загубили Господа

● ПРОПОВІДЬ

«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечерею з ним...» (Об. 3:20). Чудові слова! Але трапляється, що Господь все життя стоїть під дверима серця людини, а ввійти не може, бо людина Його не чує або не хоче чути.

Іноді люди не впускають Господа через свою гордість. Іноді вони на-вмисно зачиняють двері від Господа, бо не хочуть розлучитися зі своїми гріхами, щось змінити в житті, щось відкинути.

Ісус народився в хліву. Напевно, це єдине місце, куди можна зайти без стуку, не прохаючи дозволу. Це значить, що ми можемо приходити до Господа вільно, Він готовий нам допомогти, подати руку допомоги.

Ми повинні пам'ятати, що Ісус віддав Своє життя на хресті Голгофи для того, щоб кожен, хто повірить в Нього, мав життя вічне. Бог віддав Своє життя за наше життя, щоб нас спасти. Тому дорожимо Господом, цінуємо те, що Бог зробив на хресті особисто для кожного з нас! Вірмо в Нього! Не сумніваймося, вірмо аж до останнього стукоту серця!

«А батьки Його щорічно ходили до Єрусалиму на свято Пасхи. Як дні ж свята скінчилися були, і верталися вони, молодий Ісус в Єрусалимі лишився, а Йосип та мати Його не знали того. Вони думали, що Він із подорожними йде; пройшли день дороги та й стали шукати Його поміж родичами та знайомими. Але, не знайшовши, вернулися в Єрусалим та й шукали Його. І сталося, що третього дня відшукали у храмі Його, як сидів серед учителів, і вислухував їх, і запитував їх. Усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям. І як вони Його вгледіли, то здивувалися, а мати сказала до Нього: «Дитино, чому так Ти зробив нам? Ось Твій батько та я із журбою шукали Тебе». А Він їм відказав: «Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моему Отцеві?». Та не зрозуміли вони того слова, що Він їм говорив. І пішов Він із ними, і прибув у Назарет, і був їм слухняний. А мати Його зберігала оці всі слова в своїм серці. А Ісус зростає мудрістю, і віком та благодаттю у Бога й людей» (Лк. 2:41-52).

Батьки Ісуса щороку приходили на свято Пасхи в храм. Добре, якщо ми усвідомимо, що свято для нашої душі влаштує Бог! Ніхто з людей не може зробити такого свята. Для тіла – без проблем, світ пропонує багато урочистостей і святкування для тіла. Але чомусь ці свята залишають осад у серці. А Христос, доторкнувшись до нашої душі, робить її веселою, наповнює радістю. Появляється смисл життя! І ми починаємо розуміти, для чого живемо.

Свято Пасхи закінчилось, Марія і Йосип поверталися додому, а Ісус залишився в Єрусалимі. Батьки й не помітили, що Він залишився. Ми щиро віримо в Бога, бажаємо, щоб Бог був з нами, але часто навіть не помічаємо, що Христа з нами нема.

Можна тільки уявити, як пережила цю звістку Марія. Написано, що вони мали велику журбу. Замість свята – журба! Вони загубили Сина! Не знаю, чи ви коли-небудь губили своїх дітей. Я пережив подібне. Коли моему найстаршому сину було два роки, він вийшов на вулицю і загубився. Ми довго шукали його дворами, дружина була на межі зриву. Врешті-решт вона пішла в міліцію. Прийшла і побачила, що дитина

сидить там на кріслі, махає ногами, в руках тримає йогурт. Побачив маму і сказав: «Мамо, привіт!».

Часто люди думають, що вони на правильній дорозі. Але в Біблії написано, що є дороги, які здаються людині прямими, а насправді вони ведуть до смерті: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21).

Виявляється, просто вірити в Нього – недостатньо! Є віра жива і є віра мертва. Бог через апостола Якова говорить, що демони також вірують. Вони вірять, що Бог є, і тремтять від страху. Але Писання говорить, що є віра жива. Віра, яка діє любов'ю. Мало вірити, що Бог є, треба жити так, як Христос. Вірити – це означає любити Господа всім серцем, всією душею, всією силою своєю, всім розумінням! Вірити – це означає любити ближнього, як самого себе. У демонів цього нема. Вони вірять, але ніколи не полюблять ближнього. Їхня ціль – вкрасти, вбити і погубити.

Чому Марія і Йосип загубили Ісуса? Чому люди, маючи у серці віру в Бога, втрачають Його? Тому, що приходять до Бога за звичаєм. Марія і Йосип прийшли на свято Пасхи за звичаєм. Усі так роблять, і я так буду робити! Усі в неділю до церкви – і я.

Друзі, наше ставлення до Бога, до віри не повинно бути «за звичаєм». Воно повинно бути живим. Якщо увечері ти береш Біблію, щоб прочитати якийсь розділ, це не повинно бути звичаєм. Якщо ти читаєш Біблію, то відкрив своє серце, май благоговіння перед Господом.

Скажіть, чи давно ви отримували об'явлення від Бога, відкриваючи свою Біблію? Біблія для вас – це просто текст Святого Письма, якісь історичні мудрі історії чи, все-таки, об'явлення від Бога? Чому ми не отримуємо об'явлень від Бога? Тому, що читаємо Біблію за звичкою. Але коли ти щодня одержуєш об'явлення від Бога через читання Його Слова, ти очікуєш, щоб якнайшвидше настав вечір, щоб розгорнути Біблію. Святе Письмо не буде для тебе нудним, навіть якщо ти прийшов з роботи втомлений, якщо тобі тяжко. Чому? Бо вона щодня дає тобі нові об'явлення від Бога. Не читаймо Боже Слово за звичкою, шукаймо в ньому глибинні таємниці.

До народу Ісус промовляв притчами, а дванадцятьма апостолам їх роз'яснював. І вони запитували: «Господи, чому Ти до всіх промовляєш притчами?». А Він відповів: «Тому що вам дано пізнати таємниці Царства Небесного, їм же не дано». Вони за звичаєм живуть, а жива віра тільки тоді, коли ми щодня спілкуємося з Господом. Бог посеред нас, Він завжди поруч. Він бачить все. Бачить, як ми виховуємо своїх дітей, як ставимося до дружини, чоловіка, батьків. Він поруч, щоб підтримувати нас, допомагати, говорити з нами.

У молитві ми можемо виразити Богові стан свого серця, розповісти про свої проблеми. На жаль, ми частіше біжимо до психолога, ніж до Бога. Друзі, чому ви не йдете до Бога? Чому не відкриваєте Йому те, що вас турбує? Молитва

– це живе спілкування з Творцем. Розкажіть Йому про все!

Учні просили Ісуса навчити їх молитися. І Він навчив. Він дав їм план молитви. «Отче наш» – це план для молитви. Дивлячись на цей план, ми розуміємо, з чого починає молитву і чим закінчувати. Про що просити.

Часто ми приходимо до церкви на свята або тільки тоді, коли нам погано. А ми повинні ходити до церкви, розуміючи, що тут можна почути Слово Боже, тут Бог благословить нас. Коли ти йдеш в дім Божий, будь готовий уважно слухати.

Якщо людина вірить у Бога за звичаєм, вона загубить Ісуса. Найпрекрасніше на світі – коли ти відчуваєш підтримку від Господа, знаєш, що Він поруч. Ні, ти не бачиш Його своїми очима, але впевнений, що Він тут, відчуваєш Його присутність. Людина, яка присвятила своє життя Господу, ніколи не пошкодує, що стала на цю дорогу.

Марія і Йосип прожили один день без Христа, перш ніж почали шукати Його між родичами і знайомими. Це також помилка. Бо де можна знайти Господа? «І сталося, що третього дня відшукали у храмі Його...» Вони шукали Його три дні – ось чим обернулося для них свято. А Він був у храмі. Що ж Він там робив? Сидів серед учителів, і всі, хто слухав Його, дивувалися розмові і відповідям Його. Він сидів серед віруючих людей. Виявляється, ось де Господь! Не серед родичів і знайомих – Він серед віруючих людей. І батьки знайшли Його.

Написано: хто шукає, той знайде, а хто стукає, тому відчинять. Слово для тебе, друже, не перетвориться на об'явлення, поки молитва не перетвориться на спілкування з Богом. Поки церква не стане для тебе присутністю Господа Бога, великого і всемогутнього.

Часто люди шукають грошей і різних задовольень більше, ніж Бога. А треба зосередитися на Богові, тому що Він – джерело. Він – дорога, правда і життя. І ніхто не приходиться до Отця, не знайшовши Ісуса Христа.

Коли Марія і Йосип врешті-решт побачили Ісуса, вони сказали: «... Чому так Ти зробив нам? Ось Твій батько та я із журбою шукали Тебе».

Друзі, не Бог спричинив нам велику журбу. Бог не здатний на це! Бог – це любов! Він віддав Свого Сина Ісуса Христа заради нас. Ми самі винні, що в наше життя приходиться журба.

Що треба було зробити Марії, щоб не загубити Ісуса? Їй треба було просто взяти Його за руку. Якщо ми триматимемося за Його руку, ми ніколи не загубимо Його.

Триматися за Нього – це значить іти туди, куди йде Він. Дивитися так, як дивиться Він. Говорити так, як Він говорить. Це і є віра в Бога. Якщо ми міцно тримаємося за Нього, з нами нічого не трапиться, ми дійдемо до кінця, пройдемо цю життєву дорогу і перейдемо у вічність.

Денис МАЛЮТИН.
Пастор.

Після довгої розлуки людину манять рідні місця. І це цілком зрозуміло... Майже рік Христос не був у Назареті. Можна з упевненістю сказати, що в Його серці вміщувалося більше любові до рідного міста, ніж у серці звичайної людини. Адже тут Він прожив 30 років, відпущених Йому на землі. На очах у жителів Назарета Він зростав, вчився ремесла у прийомного батька. Він охоче заходив у його майстерню, щоб замовити чи віддати в ремонт потрібну річ, і майже в кожному домі стояли вироби, виготовлені вмілими руками Боголюдини.

Покинувши Назарет, Христос ніс Своє служіння в містах і селах Галілеї. Він проповідував Євангеліє, зцілював хворих, придбав Собі учнів, звершив дивне чудо на весіллі в Кані. І при цьому почувався винним перед земляками. Адже й вони повинні почути Євангеліє і отримати зцілення від недуг. Христос знав важкий характер назарян і не поспішав йти до них. Він хотів, щоб Його діла передували Його словам і зародили в земляків віру в те, що Він посланий Богом. Звістки про Його славі вчинки вже досягли слуху назарян, і вони з нетерпінням чекали зустрічі із земляком, що несподівано прославився. Однак насправді все виявилось значно складнішим: свої стали ворогами. Чому?

«А Ісус у силі Духа вернувся до Галілеї, і чутка про Нього рознеслась по всій тій країні. І звичаєм Своім Він прийшов дня суботнього до синагоги і встав, щоб читати. І подали Йому книгу пророка Ісаї. Розгорнувши ж Він книгу, знайшов місце, де було так написано: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненням визволення, а незрячим прозрінням, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання». І, книгу згорнувши, віддав службі їй сім. А очі всіх у синагозі звернулися на Нього. І почав Він до них говорити: «Сьогодні збулося Писання, яке ви чули!». І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його. І казали вони: «Чи ж то Він не син Йосипів?». Він же промовив до них: «Ви Мені конче скажете приказку: «Лікарю, уздоров самого себе! Учини те й тут, у вітчизні Своїй, що сталося — чули ми — у Капернаумі». І сказав Він: «Поправді кажу вам: Жоден пророк не буває прийнятний у вітчизні своїй. Та правдиво кажу вам: Багато вдовиць перебувало за днів Іллі серед Ізраїля, коли на три роки й шість місяців небо було зачинилося, так що голод великий настав був по всій тій землі, а Ілля не до жодної з них не був посланий, тільки в Сарепту Сидонську до овдовілої жінки. І багато було прокажених за Єлисея пророка в Ізраїлі, але жоден із них не очистився, крім Неємана сиріянина». І всі в синагозі, почувши оце, переповнились гнівом. І, вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його... Але Він перейшов серед них і віддалився» (Лк. 4:14-30).

Зустріч з Христом нагадувала те, що відбувається на сцені театру абсурду, де навмисне порушена логіка слів і вчинків героїв, де все безглуздо, все задом наперед. І справді: назаряни з нетерпінням очікували знаменитого співвітчизника, всім містом прийшли послушати Його проповідь, всім натовпом дивувались словам благодаті, що виходили з Його уст, готували своїх родичів до зцілення і... закінчили цю зустріч замахом на життя Христа!

Реакція жителів Назарета викликає багато запитань. Як у них могла піднятися рука на Христа відразу

Свої стали ворогами

після молитви в синагозі? Хіба вони не ввібрали з молоком матері заповідь «Не вбий»? Як їм могло прийти на думку спричинити горе добре знайомій бідній вдові Марії, матері Ісуса? Звідки така жорстокість — позбавити життя земляка, сумирного ремісника, який ще не так давно розділяв з ними труднощі життя? Що за запаморочення спало на жителів Назарета, коли вони тягнули на розправу Проповідника, що прочитав найсвітліший і найбільш радісний текст з Книги пророка Ісаї?

Що їх так розлютило? Що Христос назвав їх вбогими? Але ж пророк Давид не вважав за сором признатися: «А я вбогий та бідний — поспіши ж Ти до мене, о Боже: моя поміч і мій оборонець — то Ти, Боже мій, не спізнйся!» (Пс. 70:6).

Вони образилися на те, що Ісус назвав їх незрячими? Але пророки багато говорили про духовну сліпоту ізраїльтян, і вони без образ слухали: «Ми маємо, мов невидючі за стіну, навіщо ми ходимо, мов ті безокі: спотикаємося ми опівдні, немовби смерком, між здоровими ми, як померлі!» (Іс. 59:10). Христос хотів відкрити їх запліснені сатаною очі, щоб вони побачили красу Божої благодаті.

Вони розгнівалися, що їх назвали полоненими? Але ж тоді Ізраїль перебував в римському поневоленні і очікував визволення. Окрім того, жителі Назарета чудово знали, що вони обплутані своїми пристрастями і потребують звільнення від їх влади. «Аби то Він дав із Сіону спасіння Ізраїлеві! Як долю Своему народу поверне Господь, то радітиме Яків, втішатися буде Ізраїль!» (Пс. 14:7).

Чому співвітчизники, які колись любив Ісуса, тепер з люттю накинулись на Нього, наче Він був розбійником, що погубив ні в чому не винних дітей? Де правомірний розгляд справи? Де адвокати? Де останнє слово звинуваченого? Де час для обдумування вироку і час для апеляції? Створюється враження, що після проповіді Христа люди зійшли з розуму і не давали звіту в тому, що чинили...

Де ключ до розгадки такої неадекватної поведінки найближчих людей? А ключ — у безпрецедентній гріховності назарян. Приказку: «Чи може бути що-небудь добре із Назарета?» не видумали, вона склалася природним чином — із спостережень за їх вчинками. Коли ви раптово відчиняєте підвал, шурі, налякані шумом і світлом, стрімко втікають в нору. Але не ви спричинили їх появу в підвалі. Ваша поява лиш виявила їх давню присутність. Так і явлення Христа виявило гріхи, що жили в серцях жителів Назарета.

Передусім мова йде про гріх заздрості. «І всі Йому стверджували

й дивувались словам благодаті, що линула з уст Його. І казали вони: «Чи ж то Він не син Йосипів?».

Один служитель коментує це так: «Вони не могли знайти в Його словах жодної помилки. Вони не могли сказати, що Його слова розходилися з Його способом життя в минулому. Однак вони не захотіли приймати Його вчення, тому що Проповідник прожив серед них 30 років, і Його обличчя, голос і весь вигляд були надто добре знайомі їм. Вони говорили один одному: «Чи ж то Він не син Йосипів? Невже цей чоловік, котрого всі так добре знають, може бути Христом?». Назаряни були засмучені: чому Йому, а не їм так пощастило бути чудотворцями. Чому Він, простий столяр, став кращим за них.

Заздрість — печаль про успіх ближніх — прагне очорнити людину. Так фарисей, що видали Христа Пилату через заздрість, паплюжили Його репутацію, наговорюючи, що Він розбещує народ, противиться римській владі, закликає не платити податки... Жодного слова правди! Чорна заздрість не здатна сказати що-небудь добре про людину чи побажати їй добра. Мудрий Солон називає заздрість гнилизною костей (Прип. 14:30). Кості, вражені гнилизною, болять, легко ламаються від навантаження. Такими ж хворими в моральному значенні робить людей заздрість. Заздрість, як магніт, притягує до себе всі гріхи.

Одна жінка розповіла, як вона позаздрила посаді своєї начальниці: «Ось би мені її зайняти!». І почала просити Бога усунути начальницю. Довго чекати не довелося — у начальниці виявили рак, і вона незабаром померла. Заздрісницю поставили на її місце. Однак і їй не довелося довго насолоджуватися високою зарплатою і повагою. Вона почала відчувати недовідування і болі. Обслідування принесло страшний вирок — неоперабельна пухлина. Як плакала ця жінка, усвідомивши, що заздрість погубила її назавжди! Справді, «де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» (Як. 3:16).

Окрім заздрості, у назарян проявився гріх невірства. В Капернаумі до Христа принесли паралізованого чоловіка, і Христос сказав йому: «Відпачуйся, сину, гріхи тобі». Фарисей обурився: «Хто може прощати гріхи, окрім Бога Самого?». Мовляв, що це Він каже. Спробуй перевірити, прощені гріхи чи ні! У відповідь Ісус запитав противників: «Що легше: сказати розслабленому: «Гріхи відпускаються тобі», чи сказати: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи». Зрозуміло, що важче сказати: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи». Щоб наказувати хворобам, потрібна надприродна сила. Можна сказати «встань», але який буде результат?

Тоді Ісус промовив: «Але щоб ви знали, що Син Людський має владу прощати гріхи на землі» (а отже, не кидає слів на вітер!)... Уставай, візьми ложе своє та й іди...» Паралізований чоловік встав і пішов!

У Христа слово не розходиться з ділом! І коли Він прочитав слова пророка Ісаї про діла Месії і сказав, що в Ньому сповнилося пророцтво, назаряни відмовилися повірити. Вони не вірили не тому, що не було ніяких доказів, а тому, що не захотіли вірити, не захотіли рахуватися з об'єктивними фактами. У них на губах застрягло саркастичне: «Лікарю, уздоров самого себе! Учини те й тут, у вітчизні Своїй, що сталося — чули ми — у Капернаумі». І сказав Він: «Поправді кажу вам: Жоден пророк не буває прийнятний у вітчизні своїй».

І таких невірних назарян у світі мільйони. Вони не погоджуються з Божим Словом. Слово Боже говорить, що кожна людина грішна від народження, а вони заперечують: я не маю в чому каятися, бо не вбив і не вкрав. Слово Боже говорить, що людям належить одного разу померти, а потім — суд, а вони стверджують: суду не буде, всіх очікує чергове перевтілення. Слово Боже говорить, що добрими ділами перед Богом ніхто не виправдається, а вони кажуть: Бог мене помилює, бо я добра людина — годую бездомних котів, приношу хворій сусідці молоко. Прикладів відкинення Божого Слова багато, але фінал невірства один — бажання вбити Сина Божого!

Нарешті, ми підійшли до найогиднішого гріха — гріха гордості. Цей гріх перетворив чудового херувима на сатану. Він прокрася і в серця назарян. Варто було Христу продовжити говорити, як тут же подала свій голос божевільна гординя: «Та правдиво кажу вам: Багато вдовиць перебувало за днів Іллі серед Ізраїля, коли на три роки й шість місяців небо було зачинилося, так що голод великий настав був по всій тій землі, а Ілля не до жодної з них не був посланий, тільки в Сарепту Сидонську до овдовілої жінки. І багато було прокажених за Єлисея пророка в Ізраїлі, але жоден із них не очистився, крім Неємана сиріянина».

Назаряни відчували себе неймовірно приниженими від думки, що погани можуть удостоїтися від Господа більших благ, ніж євреї. Що тут почалося!

— Він сказав, що ми гірші за поган!

— З ким Він нас, нащадків Авраама, порівнює? З цим паливом для пекла? — Смерть Йому! Побити камінням!

Воістину від любові до ненависті один крок! Зацеплена гордість змусила жителів міста схопити в руки палиці і каміння і накинутись на Христа. Вчинити замах на Бога в тілі...

Гріх назарян був притаманний всьому Ізраїлю. Коли апостол Павло, виступаючи перед натовпом юдеїв, сказав: «Але Він до мене промовив: «Іди, бо пошлю Й далеко тебе, — до поган!». І аж до слова цього Його слухали. Аж ось піднесли вони голос свій, гукаючи: «Геть такого з землі, бо жити йому не годиться!» (Дії 22:21-22).

Християнський мислитель XVIII століття Джонатан Едвардс зауважив: «Переважає більшість людей не тільки не зізнаються в тому, що ненавидять Бога, — вони запально стверджують, що поважають і люблять Його. Але якщо проаналізувати їх гадану любов — виявиться, що вона приховує їх особисті інтереси. Поки людині здається, що Бог любить її і прихильний до неї, у неї не виникає жодної злої думки, спрямованої проти

Бога. Поки їй здається, що Бог сприяє їй, вона нічого не має проти Бога. Вона ненавидить Бога не як Благодійника, а як Незалежного Законодавця. Вона не хоче підкорятися Його владі і визнавати Його закон керівництвом свого життя». Такими були земляки Ісуса Христа, і так само живуть мільярди людей. Наша планета перетворилася на Назарет у своєму прагненні вигнати Христа з усіх сфер життя.

У серці людини від самого народження ховається ненависть до Бога. Людина добра, поки благодать Божа дозволяє їй бути доброю. Однак як тільки стримуюча благодать віднімається, людина стає схожою на свого духовного батька — диявола. Вона готова вбити істину.

Пам'ятає євангельську розповідь про відречення апостола Петра від Ісуса Христа? Цей тяжкий злочин апостол вчинив через кілька годин після щирих запевнень у своїй вірності. «Якщо всі зречуться, то не я!». Петро не знав глибини своєї зіпсованості, не знав, що всім добрим він зобов'язаний благодаті Божій. Навчений гірким досвідом, він пізнав, що якщо охорона Божа буде віднята, він може вчинити найогидніший гріх.

Історія з Назаретом закінчилася на песимістичній ноті: свої перетворилися на ворогів. Можливість стати форпостом духовного пробудження нації була втрачена назавжди. Заздрість, невірство, гордість стали жакливими символами на гербі нещасного міста — як череп з кістками на прапорі піратського корабля. Христос покинув Назарет і більше до нього не повертався. Хтось сказав: «Гнів Бога — позбавлення Його близькості».

...Гріхи, що вигнали Христа з Назарета, не вважаються у людей особливо тяжкими. Вони й не підозрюють, що все це завершується абсолютно божевільним бажанням назавжди покінчити з Богом. Ось чому Біблія називає грішників ворогами Бога. Ось чому грішники варті пекельного полум'я. Тож: «Чи ми дратуватимемо Господа? Хіба ми потужніші за Нього?» (1 Кор. 10:22).

Писання називає ворогом Бога того, хто противиться Євангелію. «Але їм опирався Еліма, ворожити той, — бо ім'я його перекладається так, — і намагався відвернути від віри проконсула. Але Савл, що й Павло він, переповнився Духом Святим, і на нього споглянув, і промовив: «О сину диявола, повний всякого підступу та всіякої злості, ти ворогу всякої правди. Чи не перестанеш ти плутати прости Господніх доріг?» (Дії 13:8-10).

Ворог Богові — той, хто любить світ гріха: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світовим приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Ворог Богові — той, хто живе за тілом: «Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом — про духовне. Бо думка тілесна — то смерть, а думка духовна — життя та мир, думка бо тілесна — ворожнеча на Бога, бо не кориться Законіві Божому та їй не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:5-8).

Задумайтеся, чи не стосуються вас ці характеристики, і не опирається Божому довготерпінню. Бо це цілковите безглуздя — ворогувати проти Божого милосердя. Бог послав Відкупителя Ісуса і через Його жертву твердо обіцяє простити всім, хто попросить прощення, і укласти з ним заповіт.

В.Р.

Як перебороти страх перед смертю

Інтернет дав людям можливість анонімно ділитися своїми проблемами і способами їх вирішення. Одна з постійно обговорюваних тем — страх смерті. Рішення цієї проблеми пропонується, здебільшого, на вірєць: «Краще не думати про це» або з досвіду головного героя повісті Льва Толстого «Смерть Івана Ілліча». Помираючи, чиновник мучиться питанням: «Життя було і ось відходить, я не можу втримати його. Я був тут, а тепер туди! Куди? Невже смерть? Ні, не хочу».

Його проблема вирішується сама собою в момент смерті: він бачить світло і розуміє, що смерті нема. Можна було би втішитися цією вигадкою знаменитого письменника, якби не однозначна заява Писання: **«Людя призначено вмерти один раз, потім же суд»** (Євр. 9:27). Найважливіше і найстрашніше в смерті — не розлука із земним, а зустріч з небесним. Якщо серед приречених на загибель буде немало проповідників і чудотворців (Мт. 7:22-23), як не тремтіти перед вічністю?

Христос ніколи не замовчував питання про смерть. Більше того, Він неодноразово попереджав учнів про неминучість смерті в найгіршому її варіанті. Його попередження збулися: всі апостоли, окрім Івана Богослова, були замучені і вбиті. І не тільки вони. Перші 300 років свого існування Церква переживала гоніння від всіх римських імператорів. Християн кидали на з'їдання левам, спалювали, топили, душили, розпинали, обезголовлювали. І понині страждання — одна з ознак християнської віри. У минулому столітті кількість мучеників за Христа перевищила їх кількість за всі 20 століть! Нині 250 мільйонів християн піддаються різного роду утискам, близько 160 тисяч щорічно доповнюють число святих, що віддали життя за віру Христову.

Із 60 000 християн Лівії (в основному вони проживали в містах Тобрук і Бен-газі) під час громадянської війни більше половини покинули країну. Торік понад 100 000 християн виїхали з Єгипту. В Іраку, де ще недавно проживали півтора мільйона християн, їх залишилася лише десята частина. У Тунісі — країні, де першою розцвіла «арабська весна», почастішали підпали храмів, а в липні в Інтернет потрапило відео: мусульманину, що перейшов у християнство, ісламські фанатики відрізали голову. Після цього третина із 25 000 туніських християн заявили в телеопитуванні, що не бачать в Тунісі свого майбутнього.

Недавно в Інтернеті була розміщена фотографія чоловіка, котрий за перехід з ісламу в християнство був розп'ятий в одному із міст Ємену. До речі, Ємен (за даними правозахисної організації Open Doors) сьогодні входить в шістьку країн, в яких християнство піддається найбільшим переслідуванням.

Десятки тисяч християн стали жертвами релігійної нетерпимості в охопленій війною Сирії. Із Хомса під тиском сунітських радикалів змушені були втікати не менше 50 тисяч християн. За даними ЗМІ, 90 відсотків християн із Хомса були насильно виселені, їх доми і майно розподілені між сунітськими сім'ями. Після нападу ісламських повстанських угруповань на Ель-Кусайр близько 30 тисяч християн втекли з цього міста в західній частині центральної Сирії.

Найтрагічнішим для християн Сирії за весь час конфлікту став серпень 2012 року. В Алеппо повстанці зруйнували резиденцію греко-католицького архієпископа Івана Климента Жарбара, який після цього разом з кількома священниками втік із Сирії в сусідній Ліван. В Алеппо знищено багато християнських закладів, у тому числі муровані християнської культури візантійського обряду.

Християни продають свої квартири, але їх ніхто не купує. «Навіщо? — запитують їх ненависники. — Дуже скоро ми одержимо їх задарма».

Якщо в Сирії таку жорстокість породила громадянська війна, то в Пакистані війни немає, однак саме в цій країні відбуваються найжорстокіші розправи і витончені знущання над християнами. І провокуються вони, у першу чергу, бездіяльністю влади.

Нещодавно Католицька служба новин Fides опублікувала список найгучніших випадків насильства щодо дітей і підлітків з християнських сімей, що мали місце в Пакистані. Ось лише два з них. 13-літня дівчинка-християнка була зґвалтована групою екстремістів, а члени її сім'ї жорстоко побиті. Поліція відмовилася від пошуку винних. 14-літній хлопчик Сунеель Масіх був по-звірчачому вбитий у Фейсалабаді (провінція Пенджаб). 21 серпня цього року поліція знайшла до невпізнання скалічене тіло юного християнина в ізольованому районі міста.

Комісія із захисту прав людини в Пакистані повідомляє про зростання кількості викрадень дівчат з метою їх примусового навернення в іслам. Торік було зареєстровано близько 1800 випадків викрадень християнських та індуських дівчат. За останні кілька років спостерігається тривожне зростання кількості таких злочинів.

17 серпня в районі Мехрабад пакистанської столиці за звинуваченнями в оскверненні Корану була заарештована 11-літня Масіх Рімша. Країною прокотилася хвиля антихристиянських виступів. Однак пізніше з'ясувалося, що сторінки Корану підкинув в сумку дівчинки імам місцевої мечеті. Цей факт підтвердили кілька свідків. Експерти вважають, що абсолютна більшість осуджених за законом про «богохульство» — за осквернення Корану, а це понад 1000 чоловік, покарані за неправдивими звинуваченнями.

На жаль, це реалії сьогодення! Людина — істота, що відчуває страх. Тіло не бажає страждань і смерті. Воно бореться за своє право на життя. Тілесний страх може заповнити серце і завести на стежку зречення від Господа, як це сталося з Петром та іншими учнями. Як перебороти тілесний страх смерті?

«Кажу ж вам, Своїм друзям: Не бійтеся тих, хто тіло вбиває, а потім більш нічого не може вчинити! Але скажу вам, кого треба боятися: Бійтеся того, хто має владу, убивши, укинути в геену. Так, кажу вам: Того бійтеся! Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий. Але навіть волосся вам на голові пороховане все. Не бійтеся: вартіші ви за багатьох горобців! Кажу ж вам: Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає й Син Людський перед анголами Божими. Хто ж Мене відцурається перед людьми, того відцурається перед анголами Божими. І кожному, хто скаже слово на Людського Сина, йому проститься, а хто зневажатиме Духа Святого, — не проститься. А коли вас водитимуть до синагог, і до урядів, і до влад, — не турбуйтеся, як або що відповідати чи що говорити, — Дух бо Святий вас навчить тієї години, що потрібно казати!» (Лк. 12:4-12).

Господь виголошує Своє повчання на таку серйозну тему з особливою ніжністю: «Кажу ж вам, Своїм друзям». Добрий і вірний друг не може мати злих намірів. Навіть при загрози смерті, у жорстокому стражданні апостоли повинні були бачити ніжну турботу свого Небесного Друга. Для Христа було дуже важливо, щоб учні вірили, що Він не хоче завдати їм зайвого і непотрібного болю. Ми пов'язані з Христом спільною долею, і те, що відбувалося з Ним, відбувається і з нами. **«Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: «Раб не більший за**

пана свого». Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, берегтимуть і ваше» (Ів. 15:20). Якщо світ зненавидів Ісуса і віддав Його смерті, то нема нічого дивного в його ненависті до Церкви — Нареченої Христа.

Новий Заповіт рішуче налаштований проти людського страху. Він не обіцяє ляхливим Божого Царства (Об. 21:8). У ньому 23 рази звучить повеління: «Не бійтеся!». І недаремно. Схильність до страху притаманна людям. Апостоли Христа боялися загинути в бушуючому морі, боялися привидів, боялися сповнення передбачень про майбутню мученицьку смерть Спасителя.

Йосип Ариматейський — знаменитий, багатий і впливовий член синагоги, боявся втратити впливове становище. Він був таємним учнем Ісуса Христа, «бо боявся юдеїв» (Ів. 19:38). У страху перед переслідувачами жив інший таємний учень Христа — Никодим.

Щоб побороти цей страх, Господь показує безсилля переслідувачів і могутність Бога. Переслідувачі не здатні погубити найцінніше — душу. Їх влада поширюється лише на тіло людини. Найбільше, що вони можуть зробити, — позбавити тіло життя. Однак вони не можуть вбити найголовніше — душу.

Переслідувачі завдають тільки тимчасової шкоди тілу. Цієї шкоди не уникнути в будь-якому разі: нещастя чи недуга все одно рано чи пізно покладуть кінець нашому існуванню. Однак ця шкода свого часу буде з надлишком відшкодована: **«А коли живе в вас Дух того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас»** (Рим. 8:11).

Страх перед людиною може бути витіснений лише святим страхом перед Богом! Про Джона Нокса говорили: він настільки боявся Бога, що не боявся людей. Піднявшись сходами на ешафот, Дональд Каргель (Шотландія) промовив: «Господь знає, що, піднімаючись цими сходами, я відчуваю значно менший страх, ніж коли піднімаюся на кафедру, щоб проповідувати». Страх перед Богом витіснив у цих людей страх перед смертю.

Страх Господній не живе з самого початку в людині, це дар Божої благодаті, і той, хто прийняв цей дар, прийняв і потенціал безстрашності: **«І складу з ними вічного заповіта, що не відвернуся від них, щоб їм не чинити Свого добра, і дам їм у серце Свій страх, щоб не відступали від Мене!»** (Єр. 32:40).

Христос закликає переборювати тілесний страх пам'яттю про промисел Божий: «... Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? За протє перед Богом із них ні один не забутий. Але навіть волосся вам на голові пороховане все. Не бійтеся: вартіші ви за багатьох горобців!».

Мова йде не про цінну домашню птицю, що вживається в їжу, а про малих горобців. Заможні люди і за гріш не стали б купувати такий «делікатес», в якому більше пір'я, ніж м'яса. Але в Бога кожна маленька пташка на рахунок. Якщо Бог пам'ятає їх, якщо Йому не все одно, що з ними стається, якщо без Його волі жодна з них не буде продана на базарі, тим більше дорога Йому людина. «Вартіші ви за багатьох горобців!» — це повинно особливо втішати страждальця.

І як з цим не погодитися? Тільки людина створена за образом і подобою Божою, їй даровано право бути володарем над ділами Божих рук. Богу дороге навіть волосся на нашій голові. Погляд Бога на вартість людини відрізняється від світського погляду. Світ з піною на устах відстоює право на життя бездомних тварин, однак відмовляє в цьому праві ненародженим дітям. І горе-матері, що прирекли своїх дітей на

знищення, і вбивці-лікарі — чисті перед звіським законом!

Важливо також пам'ятати: смертельну небезпеку для життя християнина допускає і контролює Бог — для блага людини. Владарювання Бога не виключає бід, але робить їх складовою частиною Його чудового плану, в котрому зло неодмінно буде перетворене на добро. «Кажу ж вам: Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає й Син Людський перед анголами Божими».

Визнання, про яке йде мова, — це визнання під час переслідувань, коли християнин будуть притягати на судилища, щоб вони дали звіт перед великими світу цього. З точки зору світу цей час — час ганьби, однак з точки зору вічності християнин, що стоїть перед суддею і визнає свого Господа, перебуває в зеніті своєї слави. Святі на небесах замيراють у благоденстві, коли Спаситель проголошує ім'я тих, хто визнав Його перед Небесним Отцем. Бути згаданим перед Царем всесвіту — велика честь і слава! Ось чому Спаситель підбадьорює мучеників: **«Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидає тебе до в'язниці, щоб вас випробувати. І будете мати биду десять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!»** (Об. 2:10).

Усвідомлення майбутньої небесної слави надихнуло пуританина Томаса Ватсона переконувати своїх слухачів: «У віруючих немає приводу боятися смерті, якщо вона дає такі переваги. Хіба не блаженство — побачити Бога, любити Його і вічно перебувати в надрах божественної любові? Хіба не блаженство — зустрітись на небесах зі своїми благочестивими родичами? Чому святі повинні боятися цих благословень? Хіба діва боїться вступати в шлюб і одержати вінець? Яку шкоду завдає смерть, якщо вона забирає нас від розлучених змій і розміщує серед анголів? Яке нещастя в тому, що вона одягає нас в одяг безсмертя?.. Не бійтеся смерті, адже тільки після неї ви зможете жити».

«... Хто ж Мене відцурається перед людьми, того відцураються перед анголами Божими. І кожному, хто скаже слово на Людського Сина, йому проститься, а хто зневажатиме Духа Святого, — не проститься».

Зречення від Христа під натиском світу було, на жаль, непоодиноким явищем в історії християнства. Коли людина відрікалася від Христа, вона визнавала цим, що вірила неправді, і могла зайти настільки далеко, що зневажала Святого Духа. Зневага Духа полягала в приписуванні сатані дій Духа Святого. Цим гріхом грішили фарисеї, пояснюючи чуда Ісуса Його зв'язком з демонськими силами. Цей гріх могли вчинити і відступники з найжахливішими для себе наслідками. Бог вірний Своїм словам, і якщо Він відрікається від грішника, отже, відрікається назавжди. Страх перед відреченням Бога від людини робив тверезими багатьох людей і повертав їх на дорогу правди.

«А коли вас водитимуть до синагог, і до урядів, і до влад, — не турбуйтеся, як або що відповідати чи що говорити, — Дух бо Святий вас навчить тієї години, що потрібно казати!».

Страх перед сильними світу цього може паралізувати волю людини, замкнути її уста. Однак тим, хто вірує в Ісуса, Святий Дух дасть мужність і мудрість сказати потрібні слова. Так не раз траплялося в житті апостолів. Вони сміливо свідчили про Христа перед первосвященниками і синагогою (Дії 4:1-12; 5:27-33; 6:9-10; 7; 23:1-10), поганськими правителями (Дії 24:10-21; 26:1-29). В їх промовах було помазання Духа: **«І як розповідав він** (апостол Павло) **про праведність, і про здержливість, та про майбутній суд, то Фелікса страх обгорнув»** (Дії 24:25).

Чи боїшся ти смерті?..

Ціна того варту

Ісус чітко дав нам зрозуміти, що за життя з Ним треба платити ціну. Фактично, це коштує нам всього. Ісус сказав тим, хто пішов за Ним: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!» (Мр. 8:34). Хрест був знаряддям смерті, і Ісус мав на увазі, що ходити за Ним — означає померти для себе. Усі наші земні бажання й амбіції повинні бути розп'яті, бо ніхто не може служити двом панам (Лк. 16:13). Але це нове життя — набагато величніше й цінніше за все, чого ми могли б досягти в цьому світі.

Навернення до Ісуса може коштувати нам сім'ї і друзів. Ісус пояснює в Мт. 10:32-39, що Його прихід приносить поділення між Його послідовниками і їх сім'ями, і ті, хто любить більше свою сім'ю, ніж Його, не варті називатися християнами. Якщо ми відмовляємося від Христа заради того, щоб зберегти спокій в земній сім'ї, Він відмовиться від нас, і тоді ми не зможемо увійти в Царство Небесне. Але якщо ми визнаватимемо Його перед людьми, незважаючи на ціну, яку доведеться платити, Він скаже Своему Отцю: «Вони Мої — приймай їх у Твоє Царство».

Вічне життя — це «дорогоцінна перлина» (Мт. 13:44-45), для володіння якою варто віддати все. Немудро триматися за цінності цього життя, яке так скоро проминє, і втратити вічність. «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть?» (Мр. 8:36). Місіонер Джим Елліот сказав: «Мудрий той, хто віддає те, що не може втримати, щоб здобути те, що не зможе втратити». Елліот зберіг вірність Христові ціною власного життя — його вбили індіанці Еквадору за проповідь Євангелія.

Ісус попереджає нас, що переслідування за Його Ім'я неминучі. І закликає сприймати це як нормальне явище для християн і бути мужніми. Він навіть називає тих, кого переслідують, «благословенними» і говорить: «Радійте та веселіться — нагорода бо ваша велика на небесах!» (Мт. 5:10-12).

Ісус нагадує, що Його люди завжди були гнані. Старозаповітних пророків переслідували, ображали, кували, вбивали, а одного навіть розпиляли навіпіл! (Євр. 11:37). Усі апостоли (окрім Івана, засланого на острів Патмос) були вбиті за проповіді про Христа. За переказами, апостол Петро наполягав, щоб його розп'яли вниз головою, тому що він вважав себе негідним померти так само, як Його Господь. У своєму Першому посланні Петро написав: «Коли ж вас ганьблять за Христа Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий» (1 Петр. 4:14). Апостола Павла багато разів ув'язнювали, побивали камінням за проповіді про Христа, але він знав, що його страждання нічого не варті порівняно з тою славою, котра, як він вірив, очікувала його (Рим. 8:18).

Ціна слідування за Христом може видаватися дуже високою. Та не треба забувати, що існують і земні нагороди. Ісус пообіцяв завжди бути з нами — навіть до кінця віку (Мт. 28:20); Він ніколи не зречеться нас (Євр. 13:5); Він знає наші болі і страждання, бо й Сам постраждав за нас (1 Петр. 2:21); Його любов до нас безмежна. Він ніколи не допустить випробувань, що перевищують наші можливості, а завжди вкаже на вихід з них (1 Кор. 10:13). Приймавши Христа, ми стаємо членами Божої сім'ї і Його посланцями для своїх рідних і для всього світу. Ми можемо стати інструментами, котрі Бог вживатиме, щоб привести до Себе інших людей, даруючи нам радість, яку ми й уявити раніше не могли.

Тож будьмо готові платити ціну. Вона того більш ніж варту!

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

Надзвичайна опозиція

«Я глибоко ціную комуністів». Ці слова з уст пастора, який 14 років провів у комуністичних тюрмах, видаються дивними, але Річард Вурмбранд не лукавив, коли вимовляв їх.

Багато комуністів були готові померти, щоб захистити свою «утопію». Вони були віддані своїй справі, ніж дехто з тих, кого я зустрічав у церкві», — пояснив він. У кожному ворогові пастор Вурмбранд бачив потенційного друга і потенційного християнина. Завдяки любові до своїх опонентів він не тільки допоміг багатьом пізнати Христа, але й розширив свої можливості для свідчення.

«Коли вони називали мене «брудним євреєм» і казали всім не читати моїх книжок, люди відразу приходили, щоб подивитися, що скаже «брудний єврей», — усміхався він. — Я вітаю всіх, хто готовий напасти на мене. Треба спершу змусити їх засумніватися в істині, а вже потім ділитися своїми переконаннями. Щоб зробити це, ви повинні вміти говорити розважливо. І завжди говорити з любов'ю».

Слова пастора Вурмбранда не були якимось недосяжним ідеалом, який неможливо втілити в життя. Він і його дружина

Сабіна запросили у свій дім фашистського офіцера, який працював у тому ж концетраційному таборі, де знищили всю родину Сабіни. Коли офіцер побачив їхню любов і прощення, в його душі запанувало Царство Христа.

Ісус навчав, що інші визнають нашу віру завдяки любові, особливо якщо нам доводиться мати справу з опозицією. Те, як ми ставимося до ворогів, настільки ж важливо, як і те, як ми ставимося до християн. Фактично, наша реакція на критику створює краще враження про християнство, ніж будь-який інший приклад. Коли вірні послідовники Ісуса впроваджують цей могутній принцип християнства в практику, вони відокремлюють себе від решти світу.

Природна реакція на опозиційність — спростувати її або відповідно відповісти. Натомість правдиві християни прагнуть зрозуміти своїх ворогів, а не осуджувати їх. Опозиція, якщо на неї поглянути у цій перспективі, є нагодою оживити віру і відтворити Христові заповіді.

«Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молись за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5:43-44).

Молитва покаяння

Якщо ви прагнете пізнати Бога і бажаєте, щоб ваше життя змінилося, промовте щиро цю молитву з вірою, що Бог відповість вам.

«Дорогий Отче Небесний! Я приходжу до Тебе в ім'я Ісуса. Я вірю, що Ісус Христос, Божий Син, помер на Голгофському хресті за мої гріхи і воскрес для мого виправдання. Прошу Тебе, прости всі мої гріхи, очисти і зціли мою душу і тіло. Я визнаю Тебе, Ісусе, своїм Господом і Спасителем і вірую, що Ти прийняв мене і я — Твоє дитя. Дякую Тобі, Боже. Амінь».

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viryuu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Ось і закінчується 2012 рік. Рік непростий, але саме в скрутних обставинах по-особливому відчуваєш Божу присутність. Ми вдячні Господу за те, що дозволив нам бути вісником Його любові і благодаті і через газету «Вірую» багато людей могли по-новому пізнати Господа і Спасителя Ісуса Христа, зрозуміти Божий план спасіння, прийняти рішення жити з Богом і для Бога.

Попереду в нас чимало цікавого для вас, тож не забудьте передплатити газету «Вірую» на наступний рік.

У 2013 році вартість пересилання становитиме:

одного примірника газети – 60 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 380 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 580 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 680 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
 МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,
 Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Увага! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок **ОБОВ'ЯЗКОВО** вкажіть своє ім'я та прізвище.

Хрест Христів

Цей хрест тяжкий і не має нічого спільного з тим хрестиком, який деякі люди носять на шії. Несучи його, ти не можеш йти прямо, високо піднявши свою голову, а повинен низько зігнути під цим хрестом. Людина, яка справді несе свій хрест, — це людина сумирна і схилена. Саме це ознака того, що вона несе свій хрест і що Ісус живе в її серці.

Якщо ж людина зарозуміла і горда, якщо вона вважає себе вищою і розумнішою за свого ближнього, значить, у її серці живе диявол. Адже гордість і пихатість може вкласти в серце людини лише диявол. І аж ніяк не Ісус, Котрий говорить: «Навчійся від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий» (Мт. 11:29).

Щоденно нести свій хрест, у покорі терплячи зневагу і приниження — це невід'ємна частина життя того, хто називає себе християнином. І чи взагалі людина має право називатися християнином, якщо вона не несе свій хрест. Недарма апостол Павло з болем у серці писав колись: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведуться, як вороги хреста Христового» (Фил. 3:19).

Отже, можна називатися християнином, а насправді бути ворогом хреста. Хто не бажає зректися себе, хто постійно звинувачує інших, шукаючи собі виправдання, той не може бути послідовником і другом Ісуса, Який без нарікань ніс Свій хрест на Гологофу.

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВС
м. Радехова Львівської обл. Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
 вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 4б; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
 пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
 вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.
 с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажкевич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

УВАГА

Щонеділі о 14:00 та щопонеділка о 9:00

ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова – телефонуйте:

+38 (066) 0000-462,
+38 (093) 0000-462

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
 м. Івано-Франківськ,
 вул. Мочульського, 1
 (на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРЮЮ

№ 11 (166)
листопад 2012 р.
 Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
 МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
 Наша сторінка в інтернеті: **viryuu.at.ua**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не закликає поділяти погляди авторів.